Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 48. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 13

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

«Ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ φανταζόμουν κιόλας Ἐκεῖνον ποὺ ὑπῆρξε τὸ πᾶν γιὰ μένα, ν' ἀναπαύεται στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία.

»Τίποτ' ἀπὸ αὐτά! Μαθαίνω ὅτι ἡ ἀλεποῦ ἡ Ἀγγλία διστάζει ν' ἀφήσῃ τὴ λεία της. Ἡ ἀπογοήτευση αὐτὴ μοῦ στοιχίζει φοβερὰ καὶ θὰ πάω στὴν Ἁγία Ἑλένη νὰ κάμω κεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κάμω στὸ Παρίσι: Νὰ προσευχηθῶ πάνω στὸν τάφο Του!

»Ὀνειρεύτηκα νὰ κολουθήσω μιὰ θριαμβευτικὴ πομπή, μὲ τὴν παλιά μου στολὴ τοῦ συνταγματάρχη τῶν Γρεναδιέρων. Σκεπτόμουν μάλιστα νὰ σᾶς φωνάξω κοντά μου γιὰ τὴ μεγάλη ἐκείνη μέρα. Ἡ Τύχη μοῦ ἀρνιέται αὐτὴ τὴν χαρά, ἢ τὴν ἀναβάλλει τόσο, ὥστε δὲν θὰ ζῶ πιὰ ἐγὼ ὅταν θὰ πραγματοποιηθῇ.

»Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἔρχεται. Πάω ἐγὼ νὰ τὸν βρῶ.

»Ὁ πατέρας σας ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ,

Γιάννης Καρδινιάκ

Συνοίκης τοῦ 1ου τῶν Γρεναδιέρων τῆς Αὐτ. Φρουρᾶς.»

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ἔρρικος ἔκανε λόγο στὸν κύκλο τῶν ἀξιωματικῶν γιὰ τὴν πιθανὴ μεταφορὰ τῶν λειψάνων τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε ὁ πατέρας του.

Ἕνα ρίγος πέρασε ὅλες τὶς ψυχές. Ὁ θρύλος τοῦ μεγάλου ὀνόματος ἐφτέρωνε κεῖνο τὸ βράδυ τοὺς γενναίους στρατιῶτες ποὺ ἀγωνιζόνταν, στρατιῶτες τοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τῆς Βαρβαρότητος μιᾶς ἄγριας φυλῆς.

Κι' ὅλοι κοιμήθηκαν μὲ μιὰ σκέψη: Θὰ γινόταν ἐπιτέλους δυνατὸ νὰ σηκωθῇ ἡ βαρειὰ πέτρα ποὺ ἐπίεζε τὸν τάφο τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνθρώπου;

Κι' ὅλοι ὀνειρεύτηκαν ἕνα σμῆνος ἀπὸ φτερωτὲς Νίκες νὰ πετοῦν πρὸς τὴν Γαλλία μέσ' ἀπ' τὶς ἐκτάσεις τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κρατῶντας στὰ φτερά τους ἕναν γιγαντιαῖο γρανίτινο τάφο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Στὴν Ἁγία Ἑλένη!

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ ἔδεσε βιαστικὰ τὴ βαλίτσα του καὶ κράτησε θέση στὸ λεωφορεῖο τοῦ Καλαί.

Ἡ κυρία Καρδινιάκ, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, προσπάθησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε γεράσει τώρα τελευταῖα καὶ περπατῶντας ἔσκυβε φανερά. Κινδύνευε λοιπὸν νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ μακρὺ καὶ θλιβερὸ αὐτὸ ταξίδι. Μὰ κι' ἡ ἴδια ἔνοιωθε τὸ ἑαυτό της ἄσχημα. Ἦταν τώρα πιὰ πενήντα πέντε χρονῶν, κι' ὁ συνταγματάρχης ἑξήντα. Μὰ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐκστρατεῖες εἶχαν καταβάλει καὶ τοὺς δυὸ φοβερά.

—Εἶναι καὶ τόσο μακρυὰ αὐτὸ τὸ νησί! ἔλεγε λυπημένη ἡ μαμὰ-Λίζα.

—Θὰ πήγαινα στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου κι' ἀκόμα πιὸ πέρα ἂν χρειαζόταν, ἀπαντοῦσε ὁ συνταγματάρχης. Μιὰ δύναμη ἀνώτερή μου μὲ καλεῖ. Ἐκεῖνος ποὺ μὲ φωνάζει, ἐκεῖνος θὰ μὲ ξαναφέρει.

Ἀφοῦ φίλησε τρυφερὰ τὴν γυναίκα του, φώναξε κοντά του τὴ Λούση καὶ τὸν Πέτρο.

Τώρα πιὰ κι' οἱ δυὸ ἦταν τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Λούση, δεκαεφτὰ χρονῶν τώρα, εἶχε γίνει σωστὴ κόρη, λευκὴ μὲ μιὰ ἐλαφρὴ χλωμάδα, μὲ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά, ἥσυχη καὶ γλυκομίλητη. Ἀπ' τὴν τραγωδία τῆς Κοστάντης εἶχε μείνει, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, μιὰ μελαγχολία καὶ σπανίως μιλοῦσε... Κοίταζε τὸ νοικοκυριό, φρόντιζε γιὰ ὅλα χωρὶς θόρυβο καὶ δὲν ἄφιν' εὐκαιρία χωρὶς νὰ δείχνῃ στὴ θετή της μητέρα τὴν εὐγνωμοσύνη της καὶ τὴν ἀφοσίωσή της.

Στὴν ἀρχὴ εἶχ' ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μπῇ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, γιατὶ τίποτα δὲν θεωροῦσε ὡραιότερο κι' ἱδανικότερο ἀπ' τὸ νὰ γίνῃ Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους. Μὰ γρήγορα κατάλαβε ὅτι εἶχε κι' ἄλλα καθήκοντα:

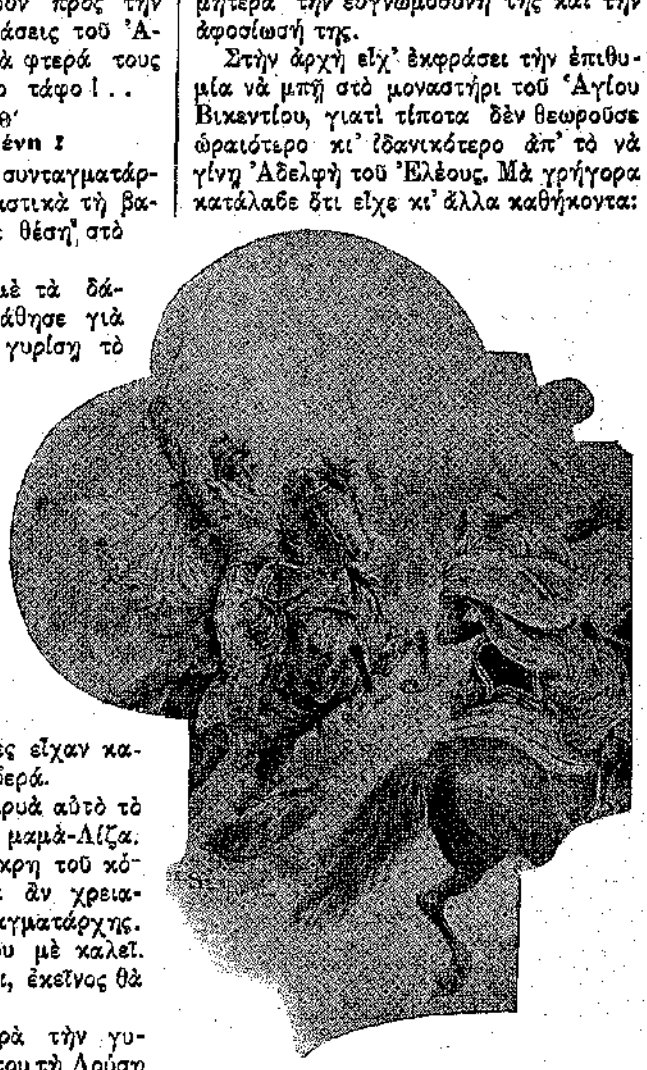

«Ὁ Ἔρρικος μὲ πόση χαρὰ ξαναγύρισε στοὺς σπαχῆδες!..» (Σελ. 130, στ. β'.)

καθήκοντα παιδιοῦ πρὸς τὴ γριὰ θετή της μητέρα καὶ καθήκοντα μητέρας πρὸς τὸν μικρὸ Πέτρο.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ καθήκοντα δὲν ἦταν καὶ τὰ πιὸ εὔκολα. Ὁ Πετράκης δὲν εἶχε πολλὰ δικαιώματα στὸν τίτλο «καλὸ παιδί». Κάθε ἄλλο. Ἦταν φύση ὁρμητικὴ κι' ἀνυπόταχτη. Μὰ εἶχε καὶ κάτι ποὺ καθησύχαζε τὴ μαμὰ-Λίζα

καὶ τὴ Λούση: Εἶχε καλὴ καρδιά.

Πιὸ μικρός, ἦταν ἥσυχος καὶ σιωπηλός. Μὰ ὅσο μεγάλωνε, τόσο φανερωνόταν ἡ φύση του: Ἦταν ἕνα τρομερὸ παιδί. Θύμωνε, χτυποῦσε τὸ πόδι στὸ πάτωμα, δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια. Κάθε ἐξουσία ποὺθελε νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ, τὸν ἔκανε νὰ ἐπαναστατῇ. Τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ σκαρώνῃ παιγνίδια στὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς. Μιὰ φορὰ κατάφερε δυὸ μικροὺς νὰ πατινάρουν πάνω σ' ἕνα μέρος τῆς παγωμένης λιμνούλας, ὅπου αὐτὸς εἶχε ἀνοίξει μιὰ κρυφὴ τρύπα. Ἔτσι τὰ παιδιὰ ἔπεσαν στὸ κατάψυχρο νερὸ καὶ μάλιστα χειμῶνα καιρό, πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νἄχε σοβαρὲς συνέπειες.

Δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ τὸν μαλῶνουν. Μὰ τοῦ Πετράκη τ' αὐτὶ δὲν ἴδρωνε ἀπ' αὐτά. Σκρφάλωνε στὰ δέντρα καὶ χαλοῦσε τὶς φωλιές. Ἄλλοτε τὸσκαζε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ πήγαινε νὰ βλέπῃ τοὺς στρατιῶτες στὰ γυμνάσια καὶ ἰδίως τὸ ἱππικό. Δήλωνε ἀπὸ τώρα ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ ἀξιωματικός, χρειαζόταν πολλὴ δουλειὰ κι' ὅτι προτιμοῦσε νὰ γίνῃ θωρακοφόρος καὶ μάλιστα σαλπικτὴς τῶν θωρακοφόρων, μὲ τὴν ἀστραφτερὴ σάλπιγγα καὶ τὴ μακρυὰ κόκκινη φούντα στὸ κράνος.

Μὰ τὸ συνταγματάρχη τὸν ἀνησυχοῦσε πρὸ πάντων τὸ ὅτι ὁ Πέτρος δὲν ἐσημείωνε καμμιὰ πρόοδο. Ἡ ἀδελφή του εἶδε κι' ἔπαθε ὡς που νὰ τοῦ μάθῃ νὰ διαβάζῃ. Ὅσο γιὰ γράψιμο, μόλις ἤξερε νὰ βάζῃ τ' ὄνομά του καὶ δήλωνε κατηγορηματικὰ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἀγγαρεῖες μαθημάτων. Προτιμοῦσε νὰ ζωγραφίζῃ ἀνθρωπάκια ποὺλεγε πὼς ἔμοιζαν μὲ τὸ σταθμάρχη ἢ τὸν ἀγροφύλακα.

Δὲν εἶχε κλίση παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἰχνογραφία καὶ τὴ γελοιογραφία κι' ἡ μαμὰ-Λίζα πολλὲς φορὲς σήκωνε τὰ χέρια της στὸν οὐρανό:

— Τί θὰ γίνουμε μ' αὐτὸ τὸ παιδί! ἔλεγε.

Μόνο ἕνα ὄνομα εἶχε μεγάλη ἐπίδραση πάνω του: Τ' ὄνομα τοῦ Ἐρρίκου, τοῦ λοχαγοῦ τῶν σπαχήδων. Ἐκεῖνος ἦταν ὁ σωτήρας, εἶχε φανῆ σὲ μιὰ τρομερὴ στιγμὴ μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ἐσκότωσε τὸ δολοφόνο τοῦ πατέρα του κι' ἔσωσε τὸν ἴδιο καὶ τὴν ἀδελφή του. Σ' αὐτὸν ὁ μικρὸς ἦταν ἀφοσιωμένος μὲ σῶμα καὶ ψυχή.

Πολλὲς φορές, σὲ ἄσχημες ὧρες, ἡ Λίζα ἀπειλοῦσε τὸν Πέτρο:

— Θὰ γράψω στὸ λοχαγὸ Ἐρρίκο, ὅτι δὲν εἶσαι καλὸ παιδί!

Κι' ὁ μικρὸς ἔμενε φρόνιμος δυὸ-τρεῖς μέρες. Μὰ ὕστερα πάλι τὰ ἴδια!

—Πετράκη, τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης, φεύγω γιὰ ταξίδι μακρινό. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου ὅτι θὰ κάθεσαι φρόνιμα καὶ δὲ θὰ στενοχωρῇς τὴ μαμὰ-Λίζα.

—Τὸ ὑπόσχομαι!

—Δὲ θέλω τέτοια ὑπόσχεση: Καλὰ-καλὰ δὲ σκέφθηκες τί εἶπες αὐτὴ τὴ στιγμή, κι' ὡρισμένως θὰ σχεδιάζεις ἄλλα.

Τὸ παιδὶ δὲν ἀπαντοῦσε.

—Ἄκουσέ με δῶ, μικρέ μου, εἶπε ὁ συνταγματάρχης αὐστηρά. Σὲ λίγο κλείνεις τὰ δέκα. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὰ κλείσῃς, θὰ μπῇς στὸ Πρυτανεῖο, νὰ τὸ ξέρῃς.

—Ὦ, τὸ κακόμοιρο! εἶπε ἡ Λίζα.

—Ἄσε με καὶ ξέρω τί κάνω, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Κατόρθωσα, μὲ ἀρκετὲς δυσκολίες, νὰ τὸν δεχθοῦν χωρὶς ἐξετάσεις. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ μπαινε ποτέ. Ὁ Λαμορισιὲρ μὲ βοήθησε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Καὶ τί εἶν' αὐτὸ τὸ Πρυτανεῖο; ρώτησε ὁ Πέτρος.

—Εἶναι σχολεῖο στρατιωτικό, ὅπου δέχονται μόνο ὀρφανὰ στρατιωτικῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατέρας σου σκοτώθηκε στὴν ἀποικία στὴν ἀρχὴ τῆς κατακτήσεως, θὰ δεχθοῦν καὶ σένα, ἐξαιρετικῶς. Πιστεύω νἄμαι ἐδῶ ὅταν πρέπει καὶ θὰ σὲ πάω ἐγὼ νὰ σὲ γράψω.

—Καὶ χρειάζεται δουλειὰ κεῖ μέσα;

—Φυσικά.

—Τετράδια... βιβλία... πέννες;

—Ἀπ' ὅλα! Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, θὰ κάνεις γυμναστική, ξιφομαχία, μπὸξ καὶ ὁπλασκία. Θὰ παλεύεις ὁλημερὶς μὲ τοὺς φίλους σου, ἀρκεῖ νἄχῃς ὄρεξη!

—Καὶ βέβαια θὰ παλεύω! φώναξε ζωηρὰ ὁ Πέτρος.

—Καλὰ θὰ κάμῃς. Θὰ φᾷς καὶ κάμποσες κι' ἔτσι θὰ φτιάξῃ κι' ὁ χαρακτήρας σου.

Κι' ὁ συνταγματάρχης φίλησε πάλι τὴ γυναίκα του καὶ τὴ Λούση.

—Μήπως θὰ ἰδῆτε τὸ λοχαγὸ Ἐρρίκο; ρώτησε ὁ Πέτρος.

—Ἴσως. Φοβᾶσαι μὴ τοῦ πῶ ὅτι δὲ θὰ κάμῃς προκοπὴ στὸ Πρυτανεῖο;

—Ὄχι. Μὰ νὰ τὸν ρωτήσετε ἂν θέλῃ νὰ μπῶ στὸ Πρυτανεῖο. Ἂν πῇ ναί, τότε πάω!

—Πολὺ καλά!

—Τώρα νὰ σᾶς φιλήσω—γι' αὐτόν!

—Ἔλα, διαβολάκο! Ἂς εἶναι, εἶσαι πιὸ καλὸς ἀπ' ὅ,τι φαίνεσαι!

Πρὶν ξεκινήσει, ὁ συνταγματάρχης εἶχε γράψει στοὺς δυὸ γιούς του τὸ γνωστό μας γράμμα.

Τὸ ταξίδι ποὺ ἐπιχειροῦσε, θὰ διαρκοῦσε ἕξη ὡς ὀκτὼ μῆνες. Οἱ θάλασσες, βλέπετε, δὲν ἦταν τότε γεμᾶτες ἀπὸ τὰ σημερινὰ γρήγορα ἀτμόπλοια κι' ὁ γέρος στρατιωτικὸς δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τὸ δρομολόγιο ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε. Ἤξερε μόνο ὅτι κάπου-κάπου ἔφευγαν πλοῖα ἀπ' τὸ Πόρτσμουθ γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ ἀποικία τοῦ Ἀκρωτηριοῦ κι' ἔπιαναν καὶ στὸ ἐρημικὸ νησὶ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ποὺ ἦταν δυὸ χιλιάδες μίλια μακριὰ ἀπ' τὴν ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τρεῖς χιλιάδες λεῦγες ἀπ' τὴ Γαλλία.

Στὶς 16 Μαρτίου 1840, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ ἀποβιβαζόταν στὸ Πόρτσμουθ. Ἔδλεπε μ' ἀπερίγραπτη συγκίνηση τὰ παλιὰ Ἀγγλικὰ πλοῖα ποὺ εἶχαν χρησιμεύσει γιὰ φυλακὴ σὲ πολλὲς χιλιάδες Γάλλους κι' ἀνάμεσά τους καὶ τὸν «Πρωτέα» ἀπ' ὅπου εἶχε δραπετεύσει μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Ἀραδὲκ στὰ 1802. Μὰ ἔπνιξε τὴ συγκίνηση γιὰ νἀποφύγῃ καμμιὰ ἐκδήλωση, ποὺ ἴσως θὰ τοῦ ἐστοίχιζε ματαίωση τοῦ ταξιδιοῦ του, καὶ στὶς 24 Μαρτίου ἐπιβιβαζόταν στὸ «Δελφίνα», Ἀγγλικὸ βρίκι ποὺ μετέφερε ἄροτρα γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ ἀποικία τοῦ Ἀκρωτηριοῦ.

Δὲν θὰ παρακολουθήσουμε τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι, οὔτε τὶς θλιβερὲς ἰδέες ποὺ κυριαρχοῦσαν στὸ μυαλὸ τοῦ γέρου ἀξιωματικοῦ. Στὶς 7 Μαΐου ὁ «Δελφὶν» περνοῦσε τὸν Ἰσημερινό.

Ἔχετε βέβαια ἀκούσει νὰ λένε γιὰ τὸ «πέρασμα τῆς γραμμῆς», ὅπως ὀνομάζουν τὸ πέρασμα ἑνὸς πλοίου ἀπ' τὸ νοητὸ κύκλο ποὺ κόβει στὰ δυὸ τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα. Ὅσοι γιὰ πρώτη φορὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ, κάνουν, θέλοντας καὶ μή, ἕνα ψυχρὸ μπάνιο ἢ τοὐλάχιστο τοὺς μουσκεύουν μὲ τὶς τρόμπες.

Μὰ ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ ἦταν γνωστὸς στὸ πλοῖο: τὸ αὐστηρὸ βλέμμα του, ὁ μικρὸς κόκκινος φιόγκος του, ἡ ἀξιοπρεπὴς σιωπή του, ἔβγαλαν ἀπ' τοὺς ἄγγλους ναυτικοὺς κάθε ἰδέα νὰ ἀστειευθοῦν μαζί του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΙΑΚΑΔΑ

Βόσκουν τ' ἀρνάκια, στὴ γαλήνη,
πλάϊ στὴ σπασμένη ἀγριαπιδιά,
στ' ὄγρὸ γρασίδι ποὺ ἀναδίνει
τὴν ἄνοστή του μυρουδιά.

Ἡ σγουρὴ μύτη τους ποὺ ἱδρώνει,
μὲ δυὸ ρουθούνια νησιτικά,
σέρπει ψαχτὰ καὶ ξεριζώνει
τὸ κοντὸ χόρτο βιαστικά.

Λιακάδα σύντομη μερώνει
τοῦ ξεροῦ κάμπου τὴ σκουριά,
καὶ λεύτερο τὸ μάτι ζώνει
μιὰ κρύα γαλάζια ἁπλοχωριά.

Λίγο νεράκι, ἅμα φυσήσει,
ζαρώνει μέσ' στὴ ρεμματιά,
χαδιάρικα τὸ κυπαρίσσι
γέρνει στὴ χαμηλὴν ἰτιά.

Σμάρι πετούμενα κοράκια
κράζουν ψηλά, πολὺ ἀψηλά·
καὶ κάνουν ἴδια παλαμάκια
τὰ φύλλα ποὺ ὁ ἄνεμος κυλᾶ.

Κι' ὡς τόσο, χώρια, κι' ἕνα-ἕνα,
κι' ὅλα μαζί, εἶναι ἐδῶ στὴ γῆ
τόσο καλά, καλὰ πλασμένα
κι' ἄξια, τόσο ἄξια, γιὰ στοργή!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΔΙΟΣ

Σὰν ἕνα γέλιο παιγνιδιστό, ξαπλώθηκε πάνω στὴ γεμάτη ὁμίχλη πολιτεία ὁ ἥλιος. Σὰν ἐπιδέξιος ἀκροβάτης σκαρφάλωσε ὡς στὶς στέγες μὲ τὶς ψηλὲς καπνοδάχες κι' ἔδωσε στὰ παλιά, γερασμένα κεραμίδια ἕνα χρῶμα φρεσκάδας καὶ νεανικῆς δροσιᾶς. Στὶς ταράτσες ἁπλώθηκε σὰν ἀδιόρθωτος τεμπέλης καὶ στὰ ψηλά, ὀξυκόρυφα καμπαναριὰ κέντησα γιρλάντες χρυσοῦ φωτός.

Ἔπειτα κατέβηκε ὡς τοὺς ὑγρούς, μισοσκότεινους δρόμους, ποὺ κινιόταν ἠχερὰ τὸ ἀπροσδιόριστο πλῆθος κι ἄπλωσε τὸν χρυσοκέντητό του χιτῶνα πάνω στὰ πεζοδρόμια καὶ στὰ κατώφλια τῶν μαγαζιῶν καὶ τῶν μισόκλειστων σπιτιῶν, στὴ λάσπη καὶ στὴν ἄσφαλτο τὴ γλυστερή στὰ δέντρα ποὺ ἀκινητοῦσαν μελαγχολικὰ σὰ διπλωμένα ἀπὸ μιὰν ἄπειρη λύπη. Ἄφησε ὕστερα τὰ χρυσά, φεγγοβόλα του σαντάλια σὲ μιὰν ἀκρη καὶ πήδησ' ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα κι ἀπὸ τὶς καγγελωτὲς αὐλόπορτες μέσα στὰ σπίτια καὶ σάλπισε μὲ τὸ μελωδικὸ βούκινό του τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωή. Χτύπησε μὲ τὸ λιγνὸ δάχτυλό του τοὺς κοιμισμένους φεγγίτες, κατέβηκε ὡς τὰ βάθη τῶν σκοτεινῶν ὑπογείων, ζήτησε νὰ πλανηθῇ μέσ' στοὺς μακρούς, ἀπροσπέλαστους διαδρόμους τῶν ἀρχοντικῶν σπιτιῶν.

Κι' ἔπειτα ξαναβγῆκε στὸ δρόμο. Ἔγινε σὰ φιδάκι χρυσό, γλυστερὸ καὶ λιγνό, καὶ κουλουριάστηκε πάνω στὰ σύρματα τῶν τράμ, τῶν τηλεφώνων καὶ τῶν τηλεγράφων, κι' ἔσκυψε νὰ καθρεφτιστῇ στὰ στενὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων τὰ γεμάτα νερά, καὶ τυλίχτηκε σὰν φλογισμένη κορδέλλα στὶς ρόδες τῶν κάρων καὶ τῶν ἁμαξῶν, κι ἀναδιπλώθηκε ἀνάμεσα στὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων, καὶ τινάχτηκε ἐλαφρὰ γύρω στοὺς στύλους, ποὺ στεκόνταν σὰν τραχιοὶ λογχοφόροι στὸ μάκρος τῶν μεγάλων δρόμων.

Καὶ στάθηκε.

Φόρεσε τότε μιὰ λαμπρὴ κατάχρυση ἱπποτικὴ πανοπλία κι' ἤρθε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Σὰν παλιὸς εὐπατρίδης περπάτησε ἀνάμεσα στὶς πυκνές, γεμάτες φύλλα δεντροστοιχίες, καὶ πῆγε καὶ χαιρέτησε τοὺς ὀρθούς, μαρμαρένιους τοξότες, κι' ἔδγαλε τὴ βαριά του περικεφαλαία καὶ τὴν ἔρριξε μέσα στ' ἀκίνητα νερὰ τῆς στέρνας, καὶ στὸ τέλος τίναξε τὴ χρυσόσκονη τῶν μαλλιῶν του στὰ συντριβάνια, κι' ἔφυγε μέσ' ἀπὸ τὶς περικοκλάδες ποὺ ἀγκαλιάζανε τὰ κάγκελα, ἐλαφρὰ σὰν δειλό, κυνηγημένο πουλί.

Ὅσοι τὸν εἶδανε, εἶχανε ἕνα εὔθυμο γέλιο στὰ χεῖλη καὶ μιὰ γλυκιὰ καλοσύνη στὴν καρδιά. Κάτω ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ προστασία του, νόμιζε κανεὶς πὼς δὲ μποροῦσε οὔτε μιὰ πονηρὴ κι' ἄδικη σκέψη νὰ τανύσῃ τὰ μαῦρα της, κατασκότεινα φτερά.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Θ'.

Τὸ ἀσημένιο μπαλταδάκι, τὸ φεγγάρι κι' ἡ κουκιά.

Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος,—ἐξακολουθεῖ ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν,—τελείωσε ἄσχημα καὶ μένα οἱ Τοῦρκοι μ' ἔπιασαν αἰχμάλωτο καὶ μὲ πῆγαν στὴν Πόλη, πεσκέοι τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Σουλτάνος χάρηκε πολὺ καὶ μ' ἔβαλε στὸ περβόλι του νὰ τοῦ φυλάω τὰ μελίσσια. Ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο βαρειὰ ἡ ἀγγάρεια μου; Κάθε πρωΐ ἔπρεπε νὰ βγάζω τὶς μέλισσες γιὰ νὰ βόσκουν, νὰ προσέχω μὴ φύγῃ καμμιὰ καί, κάθε βράδυ, νὰ τὶς γυρίζω στὰ σπιτάκια τους καὶ νὰ τὶς μετρῶ ἂν εἶναι σωστές.

Ἕνα βράδυ, τὶς μέτρησε κι' εἶδα πὼς ἔλειπε μιὰ μέλισσα. Ἔψαξα σ' ὅλο τὸ περβόλι καὶ τέλος τὴ βρῆκα ἀπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ ἀνθισμένη μουσμουλιά. Τῆς φώναξα νὰ κατεβῇ, τῆς σφύριξα, δὲ μᾶκουσε, θύμωσα καί, στὸ θυμό μου, τῆς πέταξα τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ κρατοῦσα: ἕνα ἀσημένιο μπαλταδάκι, ποὺ ἦταν τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου. Ἀλλὰ τὸ πέταξα μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ ἔφτασε ὡς τὸ φεγγάρι κι' ἔμεινε κεῖ!

Καὶ τώρα; Πῶς θὰ γυρίζα στὸ παλάτι χωρὶς τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου; Θὰ μὲ τσάκωναν καὶ θὰ μ' ἔχωναν στὴ φυλακή, ἴσως θὰ μοῦκοβαν καὶ τὸ κεφάλι. Ἔπρεπε λοιπόν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ πάρω ἀπ' τὸ φεγγάρι τὸ μπαλταδάκι μου. Εὐτυχῶς εἶχ' ἀκούσει πὼς στὴν Ἀνατολή, ἡ κουκιὰ μεγαλώνει πολὺ γρήγορα καὶ φτάνει πολὺ ψηλά. Δὲ χάνω καιρὸ καὶ φυτεύω στὸ χῶμα ἕνα κουκί. Ἀμέσως ἐφύτρωσε. Καὶ σὲ λίγες ὧρες, ἡ κουκιὰ ἐκείνη ψήλωσε τόσο

πολύ, ποὺ ἔφτασε κι' αὐτὴ ὡς τὸ φεγγάρι καὶ περιπλέχτηκε. Ἦταν σὰ μιὰ ἀνεμόσκαλα. Δὲν εἶχα πιὰ παρὰ νὰ σκαρφαλώσω.

Αὐτὸ ἔκαμα. Κι' ὅταν βρέθηκα πιὰ στὸ φεγγάρι, ἄρχισα νὰ ψάχνω γιὰ τὸ μπαλταδάκι μου. Ποῦ νὰ τὸ βρῶ! Ἀσημένιο τὸ μπαλταδάκι, βλέπετε, ἀσημένιο καὶ τὸ φεγγάρι, δὲ φαινόταν ἀπάνω του. Ψάχνοντας, πασπατεύοντας, ἐπιτέλους τὸ ἔπιασα. Καὶ τώρα δὲν εἶχα παρὰ νὰ κατεβῶ. Ναί, μὰ πῶς;

«Κι' ἡ κουκιά; θὰ μοῦ πῆτε. Πῶς ἀνέβηκες;» Δυστυχῶς, ὡς που νἀνεβῶ, ὡς που νὰ ψάξω, βγῆκε κι' ὁ ἥλιος ποὺ ξέρανε ἀμέσως τὴν κουκιὰ καὶ τὴν ἔκανε ἄχερο Ὡςτόσο, ἀφοῦ δὲν εἶχα παρὰ τὸ ἄχερο αὐτό, τὸ τραβῶ ὅλο ἀπάνω στὸ φεγγάρι, τὸ πλέκω καὶ κάνω ἕνα σκοινὶ γερό. Μόνο ποὺ δὲν θἄφτανε πιὰ ὡς κάτω. Τὸ ἔδεσα ὅμως ἀπὸ μιὰν ἄκρη τοῦ φεγγαριοῦ,—γιατί, γιὰ καλή μου τύχη, ἦταν καὶ μισοφέγγαρο μὲ δυὸ ἄκρες,—καὶ κρεμάστηκα.

Κατέβηκα ὡς τὸ τέλος σχεδὸν τοῦ σκοινιοῦ. Ἐκεῖ, μὲ τὸ μπαλταδάκι μου, ἔκοψα τὸ ἀπὸ πάνω μέρος, ποὺ δὲ μοῦ χρειαζόταν πιά, καὶ τὸ ἔδεσα ἀπὸ κάτω. Ἔτοι τὸ σκοινί μου μάκρυνε καὶ μπόρεσα νὰ κατεβῶ ἄλλο τόσο. Τὸ ξανάκοψα ἀπὸ πάνω, τὸ ξανάδεσα ἀπὸ κάτω. Καὶ πάλι, καὶ πάλι.... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μπόρεσα νὰ φτάσω τόσο χαμηλά, ὥστε ἔβλεπε πιὰ τὸ περβόλι ἀπὸ κάτω μου.

Κουράστηκα ὅμως, τὰ χέρια μου ἀμόλυσαν τὸ σκοινὶ κι' ἔπεσα. Μὲ τὸ βάρος του, τὸ σῶμα μου ἄνοιξε στὸ χῶμα μιὰ τρύπα βαθειὰ σὰν πηγάδι καὶ βρέθηκα στὸν πάτο. Ἀνέβηκα ὅμως κι' ἀπὸ κεῖ, κάνοντας σκαλιὰ μὲ τὸ μπαλταδάκι μου. Ἔτσι κατάφερα νὰ γυρίσω στὸ παλάτι μὲ τὴν ὥρα μου καὶ μὲ τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου στὸ χέρι. Γλύτωσα!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΠΟΤΕ, στὸ σπίτι ἑνὸς καλοῦ μας φίλου, ἔγεινε αὐτὴ ἡ σκηνούλα: Ὁ μικρότερος ἀδερφός του ρώτησε ἄξαφνα τὸν πατέρα τους: «Μπαμπᾶ, ἐμεῖς κάνει νὰ καπνίζουμε;—Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Τὸ κάπνισμα εἶναι κακό.—Γιατὶ λοιπὸν ἐσὺ καπνίζεις;» ξαναρώτησε ὁ μικρός. Κι' ὁ πατέρας ***ἔμεινε κόκκαλο.***

Ἔτσι τοὺλάχιστο μοῦ γράφει ὁ ἄλλος, ὁ μεγάλος. Καὶ θέλει νὰ πῇ πὼς ὁ πατέρας του κανένα δικαίωμα δὲν εἶχε νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ τὸ κάπνισμα, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸ τὸ «κακὸ» τὄκανε κι' ὁ ἴδιος. Ἂν δὲν ἐκάπνιζε, μάλιστα. Ἀλλὰ ἐγώ, τί νὰ σᾶς πῶ! Στὴ θέση τοῦ πατέρα ἐκείνου, δὲν θἄμενα καθόλου **κόκκαλο.** Παρὰ θἄκανα ἕν' ἀπὸ τὰ τρία: ἢ θὰ σήκωνε τὸ χέρι μου νὰ δώσω ἕνα γερὸ σφάλιαρο τοῦ μικροῦ αὐθάδη· ἢ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα ἐπιγραμματικά: «μὰ ὁ δικός μου ὁ πατέρας δὲν ἦταν τόσο αὐστηρὸς καὶ μ' ἄφησε νὰ ποκτήσω ἕνα ἐλάττωμα»· ἢ,—κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται θἄταν τὸ καλύτερο,—θὰ τὸν κάθιζα τὸν μικρὸ στὸ σκαμνὶ καὶ θὰ τοῦ ἔκανα ὁλάκερη ὁμιλία, ***εἰς ἐπήκοον*** μάλιστα καὶ τοῦ μεγαλύτερου.

Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ κάπνισμα ποὺ ἀπαγορεύει ἕνας πατέρας στὰ παιδιά του, ἐνῷ αὐτὸς καπνίζει. Εἶναι καὶ τόσα ἄλλα! Οὔτε πάλι ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι κάνει ὁ πατέρας του, μὲ τὴν πρόφαση πὼς οἱ μεγάλοι δίνουν τὸ παράδειγμα στοὺς μικρούς. Ὤ, ὑπάρχουν καὶ τόσα πράγματα ποὺ ἐπιτρέπονται στοὺς μεγάλους, ἢ εἶναι καλὰ γι' αὐτοὺς· ἀπαγορεύονται ὅμως καὶ ***πρέπει*** νἀπαγορεύονται αὐστηρὰ στοὺς μικρούς, γιατὶ τοὺς βλάπτουν! Κι' ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὸν καπνό. Εἶναι βέβαια ἕνα δηλητήριο. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι κι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται κάποτε σὲ κάποιους ὀργανισμούς· ὅτι δὲν **ὠφελεῖ** ἕναν ἄνθρωπο, ἐνήλικο βέβαια, ποὺ ἐργάζεται μάλιστα πνευματικῶς· ὅτι δὲν τὸν ξεσκοτίζει, δὲν τὸν ξεκουράζει, δὲν τοῦ δίνει δύναμη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασία του. Οὔτε ὅλοι ὅσοι καπνίζουν εἶναι καταχραστὲς ἢ τὸ κάνουν μόνο ἀπὸ κακὴ συνήθεια καὶ γιὰ διασκέδαση. Ὄχι, τὸ κάνουν κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη.

Ἐπειδὴ ἐκάπνιζε δηλαδὴ κι' ὁ πατερας τους, κι' ὁ πάππος τους, ἴσως ἀκόμα κι' ὁ προπάππος τους, ὁ ὀργανισμός τους, ἀπὸ κληρονομικότητα, σὲ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία, ζητᾷ τὸν καπνό. Τὸ δηλητήριο τότε εἶναι γι' αὐτοὺς ἕνα γιατρικό,—ἕνα διεγερτικὸ τοῦ νοῦ,—ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα δηλητήρια ὠφελοῦν, σὲ μιὰ χρήση μέτρια καὶ λογική. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι κι' ἕνα παιδὶ δεκαπέντε χρονῶν μπορεῖ ἢ πρέπει νὰ καπνίζει, ἐπειδὴ καπνίζει κι' ὁ σαραντάρης πατέρας του! Ἂν αὐτὸς βρίσκῃ στὸν καπνὸ μιὰ ὠφέλεια, τὸ παιδὶ θἄβρισκε μιὰ βλάβη. Γιατὶ ὁ ὀργανισμός του δὲν θἄταν ἀκόμα ἕτοιμος νὰ δεχθῇ τὸ δηλητήριο. Κι' ὄχι μόνο θὰ τὸν ἔβλαπτε τότε ἀμέσως, θὰ τοῦ ἔφερνε ζάλες, ναυτίες, ἀνορεξίες, ἀδυναμία, χλωμάδα· ἀλλὰ καὶ κατόπι, σ' ὅλη του τὴ ζωή, γιατὶ θὰ συνήθιζε νωρίς, θὰ γινόταν ἕνας καπνιστὴς ἐμπαθής, καταχραστής· κι' αὐτό, ἀργότερα, θἄχε πολὺ δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὴν ὑγεία του. Πάντα, βλέπετε, ἕνα δηλητήριο. Καὶ τὸ ἄξιωμα εἶναι: ὅσο ἀργότερα τὸ ἀρχίζει κανείς, τόσο πιὸ κερδισμένος εἶναι. Κι' ἂν μάλιστα κατορθώσῃ, μὲ τὴ θέλησή, νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ νὰ μὴ τὸ ἀρχίσῃ ποτέ, ἀκόμα καλύτερα. Θὰ κερδίσῃ μερικὰ χρόνια ζωῆς, ποὺ πάντα τὰ θυσιάζουν ὅσοι καπνίζουν, ἔστω καὶ μέτρια. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἕνας πατέρας, εἴτε καπνίζει, εἴτε ὄχι, ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος νἀπαγορεύῃ στἀνήλικα παιδιά του τὸ κάπνισμα. Καὶ μόνο ἕν' ἀσυλλόγιστο, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀνόητο, παιδὶ θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ: «καὶ πῶς ἐσὺ καπνίζεις;»

Ἂς πάρουμε κι' ἄλλο παράδειγμα. Ὅλοι οἱ γιατροὶ εἶναι σύμφωνοι, πὼς ἅμα περάσῃ κανεὶς τὰ σαράντα, ἕνα ποτηράκι κονιὰκ ἢ ἕνα ποτήρι καλὸ κρασὶ σὲ κάθε γεῦμα, τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τονωτικό. Ἀλλὰ καὶ τὸ σπίρτο εἶναι δηλητήριο· καὶ τὸ σπίρτο δὲν κάνει νὰ τὸ βάζουν στὸ στόμα τους τὰ παιδιά, γιὰ τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς λόγους ποὺ δὲν κάνει καὶ νὰ καπνίζουν. Νὰ λοιπὸν πῶς ἕνας πατέρας ἢ μιὰ μητέρα μποροῦν ἐξαίρετα νὰ πίνουν στὸ τραπέζι τὸ ποτηράκι τους, ἀλλὰ νὰ μὴ δίνουν στὰ παιδιά τους οὔτε σταλιά, οὔτε... κακὸ παράδειγμα.

Καὶ γιὰ πόσα ἄλλα πράγματα δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τὸ ἴδιο! Γιατὶ καὶ φαγιά, καὶ ποτά, καὶ συνήθια, καὶ διασκεδάσεις, κι' ἀναγνώσματα, καὶ θεάματα, καὶ κέντρα, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ποὺ ἐπιτρέπονται, ἢ ποὺ εἶναι κι' ἀναγκαῖα στοὺς μεγάλους, ἀλλὰ ποὺ ἀπαγορεύονται στοὺς μικρούς. Μπορεῖς ἐσὺ νὰ πηγαίνῃς στὶς καφενεῖο, στὴ λέσχη, στὸ θέατρο ποὺ πηγαίνει ὁ πατέρας σου; Μπορεῖς νὰ διαβάζῃς τὸ βιβλίο ποὺ διαβάζει ἡ μητέρα σου, ἡ θειά σου, ὁ μεγάλος σου ἀδελφός; Κι' ἂν νομίζῃς ὅτι μπορεῖς, μόνο ἐπειδὴ σοῦ λένε πὼς πρέπει νὰ παίρνῃς ***παράδειγμα*** ἀπὸ τοὺς μεγάλους, δὲν σκέπτεσαι καθόλου καλά· παραλογίζεσαι. Οὔτε μπορεῖ νἄχῃς ἀπὸ τοὺς μεγάλους τὴν ἄξίωση νὰ μὴ σοῦ ἀπαγορεύουν παρὰ μόνο, ὅ,τι δὲν κάνουν κι' ἐκεῖνοι. Τὸ «δάσκαλε, ποὺ διδάσκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις», δὲν ἔχει ἐδῶ καμμιὰ ἐφαρμογή. Εἶναι ἄλλο πρᾶγμα! Σημαίνει ἁπλούστατα πὼς πρέπει νὰ εἶναι ἠθικὸς ἐκεῖνος ποὺ διδάσκει στοὺς ἄλλους ἠθική. Καὶ βέβαια· πῶς θὰ μάθῃ τὸ παιδί τοῦ νἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια ἕνας πατέρας ποὺ θἄλεγε ὅλο ψέμματα, ἢ νἄναι καλὸ ἕνας ποὺ θἄτανε κακός, ἢ νἄναι ἴσιο ἕνας ποὺ θἄταν δόλιος, ἢ νἄναι ἥμερο κι' εὐγενικό, ἕνας ποὺ θἄταν ἄγριος καὶ πρόστυχος;

Κι' ὅμως, παιδιά μου, κι' ὁ κανόνας αὐτὸς ἔχει ἀκόμα τὶς ἐξαιρέσεις του. Ἀ, τὶ συγκινητικὲς ἐξαιρέσεις! Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ποτὲ τέλειος. Καὶ πόσοι δύστυχοι πατέρες μ' ἐλαττώματα, μὲ κακίες ἀνθρώπινες, δὲν εἴπαν στὰ παιδιά τους: «σεῖς νὰ γίνετε καλά, μὴν κοιττᾶτε ἐμένα!»

Μὲ μιὰ αὐταπάρνηση ποὺ τοὺς τὴν ὑπαγόρεψε ἡ μεγάλη στοργή, ἔφτασαν νἀναγνωρίσουν καὶ νὰ ὁμολογήσουν οἱ ἴδιοι τὶς κακίες τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν παραδειγματιστοῦν ἀπ' αὐτοὺς τὰ παιδιά τους. Ναί, ὦς ἐκεῖ!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΗΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

—Κάθησε, κὺρ-Φραντή, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Λάντη. Ἔχω νὰ σοῦ προτείνω κάτι τί, ποὺ θέλει σκέψη. Ξέρεις τουφέκι;

—Τὶ λές, κυρά μου! Ἐγὼ ποὺ ἔκαμα στρατιώτης;..

—Μπᾶ! ὑπηρέτησες καὶ στὸ στρατό; δὲν τὄξερα...

—Τρία χρόνια σωστά, κυρά μου.

—Τόσο τὸ καλύτερο. Λοιπὸν ἄκουσε, κὺρ-Φραντή. Ὁ Ἀλάρτης, ὁ δασοφύλακάς μας, παραγέρασε. Δὲ βλέπει πιὰ καλά, κουράζεται γρήγορα, ἔχει ρευματισμοὺς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τρέχῃ στὸ δάσος σὰν ἄλλοτε. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοῶ νὰ μπαίνουν κρυφὰ οἱ λαθροκυνηγοὶ καὶ νὰ μοῦ σκοτώνουν λαγούς, ζαρκάδια, πουλιά, νὰ μοῦ ρημάζουν τὸ κυνήγι καὶ νὰ μὴ βρίσκουν ἔπειτα τίποτα οἱ συγγενεῖς μου ποὺ ἔρχονται στὸ κτῆμα μου νὰ κυνηγήσουν

—Κατάλαβα, ἀρχόντισσά μου, κατάλαβα...

—Τὶ λὲς λοιπόν, κὺρ Φραντή; Ἔρχεσαι νὰ γίνῃς δασοφύλακας; Στὴν ἀρχή, πέντ' ἕξη μῆνες, θὰ σὲ ὁδηγῇ καὶ θὰ σὲ διευθύνῃ ὁ Ἀλάρτης. Ὕστερα, ἅμα μάθῃς καλὰ τὴ δουλειά σου, θὰ γίνῃς ἐσὺ ἀρχιδασοφύλακας κι' ὁ Ἀλάρτης θὰ πάῃ πιὰ νὰ ἡσυχάσῃ στὸ σπιτάκι του καὶ στὸ περβόλι του. Δέχεσαι;

—Δέχουμαι λέει; Καὶ ποῦ ἔλπιζα ἐγὼ τέτοια τύχη! Μόνο ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ μείνετε εὐχαριστημένη.

—Ὅ,τι δὲν ξέρεις, θὰ τὸ μάθῃς. Εἶσαι ἐργατικὸς καὶ τίμιος καὶ θὰ κάνῃς τὸ χρέος σου ὅπως πρέπει. Ἡ καλή μου ἡ Ἀνθούλα θὰ πηγαίνῃ στὸ σχολειὸ καὶ θὰ μαθαίνῃ νὰ ράβῃ. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γιὰ τὸ μέλλον της. Ἐσὺ θἄχῃς ὀκτακόσια φράγκα τὸ χρόνο, ἕνα βαρέλι κρασί, τὰ ξύλα σου καὶ τὰ κάρβουνά σου. Σκέψου κι' ἂν σὲ συμφέρῃ...

—Καὶ πῶς νὰ μὴ μὲ συμφέρῃ; Καθένας θἀπαιρνε τέτοια θέση καὶ θἄλεγε κι' εὐχαριστῶ... Ναί, κυρία Λάντη, δέχουμαι, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ τὰ καταφέρω.

—Καὶ σύ, Ἀνθούλα, δὲ λὲς τίποτα; Μήπως δὲ σἀρέσει νἀρθῇς στὸ σπίτι μου;

—Ὤ, τὶ λέτε, κυρία!..

Κι' ὅμως ἡ μικρὴ ἦταν λιγάκι ἀνήσυχη. Ἂν πήγαινε μὲ τὸν πατέρα της νὰ καθήσῃ στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρίας Λάντη, θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ βλέπῃ τόσο συχνὰ τὸ Γιάννη καὶ τὴ Βασιλική, νὰ κάθεται ὁλάκερες ἡμέρες στὴν ἀγαπημένη της ἐκείνη βίλλα ποὺ ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν, ὦς κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ περιστέρια; Ἔπειτα συλλογιζόταν καὶ τὸν Πάτροκλο, τὸν κακό, ποὺ θὰ τὴν πείραζε πάλι καὶ θὰ τὴν ἔκανε νὰ κλαίῃ μὲ τοὺς τρόπους του...

—Λοιπόν, κὺρ Φραντή, εἶπε φεύγοντας ἡ κυρία Λάντη· ἐλᾶτε τὴν Πέμπτη μὲ τὴν Ἀνθούλα, νὰ τὰ ξαναποῦμε.

Ἡ μικρὴ συνόδεψε τὴν κυρία ὦς τἀμάξι καὶ γύρισε στὸ σπίτι, ὅπου βρῆκε τὸν πατέρα της καταχαρούμενο.

—Τὶ τύχη, Ἀθούλα μου, τῆς εἶπε, τὶ τύχη! Κρίμα νὰ μὴ ζῇ κι' ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου νὰ χαρῇ!.. Γιὰ φαντάσου, νὰ μὴ φοβόμαστε πιὰ μπόρα οὔτε χαλάζι, νὰ μὴ σκοτώνουμαι στὄργωμα καὶ σὲ μιὰ νύκτα νὰ χάνω ὅλους μου τοὺς κόπους!.. Τώρα θἄχουμαι τὸ σπιτάκι μας, τὸ κρασί μας, τὰ ξύλα μας, ὅ,τι μᾶς χρειάζεται. Κι' ἂς ἔρθῃ ντὲ ὁ κὺρ-Θάνος νὰ μᾶς βγάλῃ, ἂς ἔρθῃ!.. Θἄχω καὶ τουφέκι ἐγώ! Θὰ θυμηθῶ τὰ παλιά μου, τότες ποὺ ἤμουν στὸ στρατό. Ἀ, εἴχαμε τύχη, Ἀνθούλα μου! Τύχη σὰ βουνό!

Ἡ μικρή, βλέποντας πόσο εὐτυχισμένος ἦταν ὁ πατέρας της, δὲν τόλμησε νὰ ταράξῃ τῇ χαρά του μὲ τὶς ἀνησυχίες καὶ τοὺς φόβους της. Ἔπειτα ὁ πατέρας της δὲν ἤξερε τὸν Πάτροκλο καὶ θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ἦταν ἀνοησία νὰ φοβᾶται ἕνα παιδὶ ποὺ μόλις μιὰ φορὰ τὸ εἶδε καὶ ποὺ τὸν περισσότερο καιρὸ θἄλειπε ἀπ' τὸ σπίτι, κλεισμένο στὸ Λίκειο ποὺ σπούδαζε.

«Πατέρας καὶ κόρη πῆγαν στὸ ἀρχοντικό.» (Σελ. 141, στ. 5'.)

Τὸν ἄφησε λοιπὸν ἡ Ἀνθούλα νὰ μιλᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ τὴν εὐτυχία τους. Καὶ τὴν Πέμπτη, τὴν ὁρισμένη ὥρα, πατέρας καὶ κόρη πῆγαν στὸ ἀρχοντικό.

Ἡ κυρία Λάννη ἔλειπε σὲ μιὰ ἐπίσκεψη καὶ τὴν περίμεναν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμή. Ἡ Ἀνθούλα ὁδήγησε τὸν πατέρα της στὸ σπιτάκι τοῦ γέρο-Ἀλάρτη.

—Εἶναι ὁ πατέρας μου, μπάρμπα, τοῦ εἶπε, κι' ἤρθε νὰ ἰδῇ ἂν ἐβγῆκαν τὰ περδικάκια.

—Ἀ, τὴν πονηρή! Θαρρεῖς λοιπὸν πὼς δὲν ξέρω τίποτα;... Ἡ κυρία μοῦ τὰ εἶπε ὅλα... Ἔχει δίκιο, ἐγὼ δὲν κάνω πιὰ γι' ἀρχιδασοφύλακας. Παραγέρασα, τὰ πόδια μου δὲ βαστοῦν πιά. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρω τὴν ἀποστρατεία μου, τὴ σύνταξή μου, καὶ νὰ πάω νὰ ἡσυχάσω. Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν κυρία ποὺ θέλησε νὰ μοῦ κάνῃ καλὰ γεράματα καὶ χαίρουμαι ποὺ διάλεξε γι' ἀντικαταστάτη μου σένα, Φραντή.

Κι' ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μένῃ εὐχαριστημένη ἡ κυρία· φτάνει νὰ μὲ ὁδηγῇς τοῦ λόγου σου, εἶπε ὁ Φραντής.

Ὁ πατέρας τῆς Ἀνθούλας στεκόταν μὲ συστολὴ μπρὸς στὸν Ἀλάρτη, ποὺ ἔκανε τὸ σοβαρὸ καὶ καμάρωνε γιὰ τὴ στολή του μὲ τὸ ἀσημένιο σειρήτι στὸ κασκέττο. Μὰ τοῦ ἄρεσε τοῦ γέρου αὐτὸς ὁ σεβασμὸς καὶ φάνηκε πιὸ πολὺ εὐναϊκός, στὸ διάδοχό του.

—Ἔλα νὰ ἰδῇς τὰ σκυλιά, Φραντή, τοῦ εἶπε σὲ λίγο. Ἔχουμε κάτι ἀφεντόσκυλα!..

Πατέρας καὶ κόρη ἀκολούθησαν τὸν ἀρχιδασοφύλακα· ἀλλὰ καθὼς ἐπλησίαζαν στὸ κυνοτροφεῖο, ἀκούστηκαν γαυγίσματα δυνατὰ κι' ἡ Ἀνθούλα, φοβισμένη, στρυμώχτηκε κοντὰ στὸν πατέρα της.

—Μὴ φοβᾶσαι, μικρούλα μου, καὶ δὲν πειράζουν αὐτὰ τὰ σκυλιά! τῆς εἶπε ὁ γέρος.

—Εἶναι ἥμερα, μπάρμπα;

—Ὤ, ναί! Δὲν εἶναι σὰν τἄλλα ἐκεῖνα, τὰ θεριά, ποὺ εἴχαμε σὰν ζοῦσε ὁ ἀφέντης. Τί σκύλαροι! ὦς ἐκεῖ-πάνω! Θὰ σ' ἔτρωγαν ὁλοζώντανη ἂν ἔκανες νὰ μπῇς στὸ σπιτάκι τους!

Ἀνατρίχιασε ἡ Ἀνθούλα. Θὰ τὴν ἔτρωγαν ὁλοζώντανη; Ὤ, πῶς θὰ φοβόταν, ἂν ἦταν στὸ ἀρχοντικὸ ἐκεῖνο τὸν καιρό! Δὲν θἄκλειγε μάτι ὁλονύχτα...

Ὁ μπάρμπα-Ἀλάρτης ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κυνοτροφείου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

29.

Τὸ φτωχὸ καὶ τὸ σακάτη
νὰ μὴ τοὺς περιφρονήσῃς,
μ' ἂν μπορῇς, κάνε τους κάτι,
γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃς.

Καὶ μιὰ καλοσύνη μόνο
ὅταν πρόθυμα τοὺς δείχνῃς,
μέσα σ'το βαθύ τους πόνο
κάποιο βάλσαμο θὰ δίχνῃς.

CHEF

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΕΦ. Ζ'. (Συνέχεια· ἐκ σελ. 134)

4.—Οἱ βραβευμένοι στοὺς *Μικροὺς Διαγωνισμοὺς* ἔχουν τὶς ἀκόλουθες τιμὲς καὶ ἀμοιβές:

α'.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Α' Βραβεῖο*** ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ τή ***φωτογραφία*** του νὰ δημοσιευθῇ, σύμφωνα μὲ τοὺς παρακάτω ὅρους (§ 3, α' καὶ Σημείωσις.) Τοῦ δημοσιεύεται τὸ βραβευμένο του ἔργο, ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς εἶναι ποιήματος, μεταφράσεως, ζωγραφικῆς κτλ. Καὶ παίρνει γιὰ δῶρο τὰ *τρία* τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τὴ «Βιβλιοθήκη» τῆς Διαπλάσεως.

β'.—Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει ***Β' Βραβεῖο***, μπορεῖ νὰ διαλέξῃ ***δύο*** τομίδια Παιδικοῦ Πνεύματος, ὁποια θέλει, κ' ἐκεῖνος σοῦ παίρνει ***Γ' Βραβεῖο ἕνα*** μόνο.

Σημείωσις. — Βραβευμένα ἔργα εἴτε σὲ Μικρούς, εἴτε σὲ Μεγάλους Διαγωνισμούς, δημοσιεύονται κάποτε κ' ἐκείνων ποὺ παίρνουν Β' ἢ Γ' Βραβεῖο. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι στὴ διάθεση τῆς Διαπλάσεως. Ἐπίσης στὴ διάθεσή της εἶναι νὰ δημοσιεύσῃ καὶ μιὰ ὁλάκερη Συλλογὴ Ἀσκήσεων, βραβευμένη μὲ ὁποιοδήποτε Βραβεῖο στὸ σχετικὸ Διαγωνισμό, ἢ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτή, ἢ μόνο δυὸ τρεῖς δημοσιεύσιμες Ἀσκήσεις, ὅπως κ' ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες Συλλογές.

5.—Οἱ τιμὲς κ' οἱ ἀμοιβὲς τῶν βραβευμένων στὸ Δημοψήφισμα τῶν ***Ψευδωνύμων*** καὶ στὸ Διαγωνισμὸ ***Σεσπαθώματος*** εἶναι ἰδιαίτερες κ' ἔχουν ὁρισθῆ στὸ Γ' Κεφάλαιο (§ 16) καὶ στὸ Ε' Κεφάλαιο (§ 3, θ'.) Ἐπίσης ἰδιαίτερες εἶναι κ' οἱ τιμὲς κ' ἀμοιβὲς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν ***Εὐσήμων***, ποὺ ὁρίζονται πιὸ κάτω (§ 8, α',β',γ'.)

6.—Ἡ αἴτηση γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν δώρων κάθε Διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ τὸν βραβευμένο ***ἐντὸς τριῶν μηνῶν*** ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων. Κατόπι τὸ δικαίωμα παραγράφεται.

7.—*Τὰ βραβεῖα τῶν Εὐσήμων.* Γιὰ κάθε καλή, βραβευόμενη ἢ ὁπωσδήποτε διακρινόμενη ἀπάντηση σὲ Διαγωνισμό, γιὰ κάθε Σεσπάθωμα κτλ, ἢ Διάπλασις σημειώνει ἀνάλογα εὔσημα· (ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 10 ὀρθὲς Λύσεις, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 25 φύλλα Σεσπαθώματος, 20 εὔσημα γιὰ ἕνα καλὸ διήγημα ἢ ποίημα Διαγωνισμοῦ καὶ καθεξῆς, ὅπως ὁρίζεται στὰ σχετικὰ Κεφάλαια περὶ Διαγωνισμῶν Λύσεων, Ἀσκήσεων, Σεσπαθώματος κτλ. ἢ κατὰ τὴν κρίση τῆς Διαπλάσεως, ὅταν δὲν ὁρίζεται, στοὺς ἄλλους.) Ἡ ἀπονομὴ τῶν Εὐσήμων δημοσιεύεται πάντα στ' Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν μ' ἕνα Ε καὶ μ' ἕνα ἀριθμὸ σὲ παρένθεση, κοντὰ στόνομα ἢ στὸ ψευδώνυμο ἐκείνου ποὺ τὰ παίρνει. Π.χ: *Ἀνδρεῖος Εὔζωνος* [15Ε]. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος *Ἀνδρεῖος Εὔζωνος* πῆρε γιὰ τὴν ἀπάντησή του δεκαπέντε Εὔσημα.

Σημείωσις:—Γιὰ οἰκονομία χώρου, ὅταν πολλοὶ μαζὶ παίρνουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Εὐσήμων, αὐτὸς σημειώνεται μιὰ φορὰ στὴν ἀρχή. Π.χ: «Εὔφημος Μνεία (ἀπὸ [3Ε] δ' ἕκαστον :) *Ἀνδρεῖος Εὔζωνος, Κ. Παυλόπουλος* κτλ...» Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται στὴν Εὔφημο Μνεία ἐκείνου τοῦ Διαγωνισμοῦ, παίρνουν ἀπὸ τρία Εὔσημα. Ἐπίσης δὲν σημειώνονται τὰ Εὔσημα χωριστά, ὅταν ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν Κανονισμὸ πόσα ἀπῆρε. Π.χ: στ' Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Σεσπαθώματος, ὅπου κάθε διαγωνιζόμενος ἀναφέρεται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν φύλλων ποὺ ἔχει ξοδέψει, σημειώνεται μόνο στὸ τέλος: «Καθένας πῆρε ἀπὸ ἕνα Εὔσημο γιὰ κάθε 25 του φύλλα». Ἑπομένως καθένας κάνει τὸ λογαριασμό καὶ τὰ βρίσκει.

8.—Στὸ τέλος τοῦ διαπλασιακοῦ ἔτους, ὁποιος ἔχει τὰ περισσότερα Εὔσημα, παίρνει τὸ Πρῶτο ***Βραβεῖο*** τῶν Εὐσήμων μὲ τὶς ἀκόλουθες τιμὲς κ' ἀμοιβές:

α'.—Δημοσιεύεται ἡ ***φωτογραφία του*** δωρεάν, ἂν τὴ στείλῃ κατὰ τοὺς ὅρους (βλ πιὸ πάνω § 3, α' καὶ Σημείωσις). Καὶ μπορεῖ νὰ διαλέξῃ γιὰ δῶρο ***βιβλία ἀξίας 20 δραχμῶν***, ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις πάντα τῆς Διαπλάσεως.

β'. — ***Δεύτερο Βραβεῖο*** παίρνουν οἱ ὁποῖοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τὸν πρῶτο. Κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ διαλέξουν γιὰ δῶρο ***βιβλία ἀξίας δρ. 10.***

γ'.—*Τρίτο Βραβεῖο* παίρνουν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ περισσότερα Εὔσημα μετὰ τοὺς δεύτερους. Κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ διαλέξουν γιὰ δῶρο ***βιβλία ἀξίας δρ. 5.***

Σημείωσις:—Ἂν θέλῃ κανεὶς *βιβλία πιὸ μεγάλης ἀξίας* ἀπ' ὅση ὁρίζει τὸ Βραβεῖο τους, μπορεῖ νὰ στείλῃ τὸ συμπλήρωμα εἰς μετρητὰ καὶ νὰ τὸ λάβῃ. Ἐπίσης μπορεῖ, ἀντὶ γιὰ *βιβλία*, νὰ παραγγείλῃ ἀνάλογα τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν ἢ Δυσόχρατα, ἢ καὶ νὰ συμπληρώσῃ μὲ τὴ χρηματικὴ ἀξία τοῦ βραβείου *του* συνδρομὴ τοῦ ἑπομένου χρόνου ἢ ἄλλο του χρέος στὴ Διάπλαση. Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὰ δῶρα ὅλων τῶν Διαγωνισμῶν ἐκτὸς τῶν Μικρῶν ὅπου τὸ δῶρο εἶναι ὡρισμένο.

δ'. — ***Ἔπαινο*** παίρνουν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἀριθμὸ Εὐσήμων ὡς τὰ δυὸ τρίτα τουλάχιστο τοῦ τελευταίου βραβευμένου. Κι' ***Εὔφημο Μνεία*** ὅσοι ἔχουν ὡς τὰ δυὸ τρίτα τοῦ τελευταίου ἐπαινεμένου.

9.—Στὸ τέλος τοῦ ἔτους πρέπει νὰ στείλῃ καθένας στὴ Διάπλαση ***Σημείωση*** τῶν Εὐσήμων ποὺ πῆρε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ὡς 30 Νοεμβρίου. Ἀλλοιώτικα ***δὲν ἀναφέρεται στ' Ἀποτελέσματα.*** Ἡ Σημείωση αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι λεπτομερὴς κ' ἀναλυτική, νὰ γράφῃ δηλαδὴ χωριστὰ κάθε ἀπονομὴ Εὐσήμων, τὸ Διαγωνισμό, τὸν ἀριθμὸ τοῦ φυλλαδίου ὅπου δημοσιεύθηκαν τ' Ἀποτελέσματα καὶ στὸ τέλος τὸ γενικὸ ἄθροισμα (Π: χ: Στὸ 110ο Διαγωνισμὸ Λύσεων, φύλ. 5ο, πῆρα Εὔσημα 15. Στὸ Μ. Διαγωνισμὸ Ποιήματος, φυλλ. 16ο, πῆρα Εὔσημα, 20. Τὸ ὅλον Εὔσημα 35)

Σημείωσις: —Μερικοὶ στέλνουν καὶ Γενικὴ Σημείωση ἢ *Στατιστική* τῶν Εὐσήμων τοῦ ἔτους. Γράφουν δηλαδὴ ὅλο ς ὅσοι πῆραν Εὔσημα καὶ πόσα πῆρε ὁ καθένας. Κι' αὐτοὶ ἀμείβονται πάλι μὲ ἀνάλογα Εὔσημα, γιατὶ οἱ Στατιστικὲς βοηθοῦν πολὺ τὴ Διάπλαση στὴ διαλογὴ καὶ στὴν ἔκδοση τῶν Ἀποτελεσμάτων.

10.—Τὰ δῶρα ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Διαγωνισμῶν εἶναι παραδοτέα στὸ Γραφεῖο. Ὅσοι θέλουν νὰ τὰ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει, μαζὶ μὲ τὴ σχετικὴ αἴτηση, νὰ στεῖλουν καὶ τἀνάλογα ταχυδρομικὰ τέλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Κανονισμὸς τῆς Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητῶν. —Παιδικὸν Πνεῦμα.

1.—Σὲ κάθε φυλλάδιο τῆς «Διαπλάσεως», σχεδὸν τακτικά, μιὰ σελίδα, ἡ ἕκτη, εἶναι ἀφιερωμένη στὴ δημοσίευση μικρῶν λογοτεχνικῶν ἔργων τῶν ψευδανεμούχων, τῆς φίλων. Ἡ σελίδα αὐτὴ ὀνομάζεται «*Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν*» καὶ, γιὰ συντομία, *ἀναφέρεται μόνο μὲ τὰ ἀρχικὰ Σ. Σ. Σ.*

Σημείωσις: Ἡ δημοσίευση τοῦ Ὁδηγοῦ, στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου, *καὶ κατόπι Προκηρύξεις* ἢ Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν ἐκτοπίζουν τὴ Σελίδα Σ. Σ ἀπὸ τὸ φύλλο ἢ τὴν περιορίζουν σὲ δυὸ-τρεῖς *μόνο* στῆλες. Τὸ ἴδιο κ' ὅταν ὑπάρχουν πολλὲς Μικρὲς Ἀγγελίες ἢ μεγάλη Ἀλληλογραφία. Γενικά, ἡ Σ. Σ. Σ. ἐξαρτᾶται *ἀπὸ τὴν ἄλλη ὕλη* ποὺ δημοσιεύεται ὁ.τοχρεωτικὰ στὶς τρεῖς τελευταῖες σελίδες τοῦ φύλλου.

2.—Τὰ στελλόμενα γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἔργα ἢ *κομμάτια*, μποροῦν νὰ εἶναι πεζὰ ἢ ἔμμετρα, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι ἀδημοσίευτα, νὰ ἔχουν *παιδαγωγικὸ χαρακτῆρα*, νὰ ἐννοοῦνται ἀπὸ παιδιὰ καὶ νὰ μὴν ὑπερβαίνουν τὴ μισὴ στήλη.

Σημείωσις.—Τὰ δημοσιευόμενα στὴ Σ.Σ.Σ. εἶναι συνήθως παιδικὰ ποιηματάκια, διηγηματάκια, ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωή, περιγραφές, ἱστορικὰ ἢ ἀστεῖα ἀνέκδοτα, σκέψεις κτλ· σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύονται καὶ στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ φύλλου. Κομμάτια *ἀκατάλληλα* γιὰ τὸ περιοδικό μας δὲν εἶναι δεκτά, ὅσο ὡραῖα κι' ἂν εἶναι. Ἐπίσης δὲν εἶναι δεκτὰ σὲ ἄλλη γλώσσα ἀπὸ αὐτὴ ποὺ γράφεται ἡ «Διάπλασις». Σκοπὸς τῆς Σ. Σ. Σ. εἶναι νὰ γυμνάζῃ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν λογοτεχνικὸ τάλαντο, γιὰ νὰ συνθέτουν ἔργα δικά τους ἢ νὰ μεταφράζουν καλὰ ἀπὸ τὶς ξένες γλῶσσες ποὺ σπουδάζουν. Ἀλλὰ λογοτεχνία δὲν γίνεται σήμερα σὲ ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴ δημοτική· Λογοτεχνία ὅμως γίνεται καὶ μὲ παιδικὰ ἔργα,—ἔργα γραμμένα γιὰ παιδιά —ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κ' ἀριστουργήματα.

3.—Κόβε κομμάτι, στελλόμενο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ., πρέπει νὰ εἶναι γραμμένο χωριστό, μόνο τοῦ, καθαρά, εὐανάγνωστα, μὲ πλατειὲς γραμμὲς καὶ μὲ περιθώριο γιὰ τὶς διορθώσεις, κ' ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο ὄψη τοῦ χαρτιοῦ, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται ἀντιγραφὴ γιὰ νὰ σταλῇ στὸ Τυπογραφεῖο. Τὰ δυσανάγνωστα, τὰ μουτζουρωμένα, τἀκατάστατα χειρόγραφα ἢ Διάπλασις οὔτε κἂν τὰ διαβάζει.

4.—Τέτοια κομμάτια, κάθε ψευδωνυμοῦχος, συνδρομητὴς ἢ ἀδελφί του,—χωρὶς ψευδώνυμο δὲν ἐπιτρέπεται —ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ ὡς ***ὀκτὼ*** στὸ διάστημα τοῦ χρόνου, δηλαδὴ ἀπὸ ***δυὸ κάθε Τριμηνία***, εἴτε καὶ τὰ δυὸ μαζί, εἴτε ἕνα-ἕνα. Ἀλλὰ σὲ κάθε κομμάτι, ἀπὸ πάνω, πρέπει νὰ γράφῃ: «1ο (ἢ 2ο) κομμάτι Σ.Σ.Σ. γιὰ τὴν *δεύτερη* Τριμηνία, τοῦ *τάδε*» (ὄνομα καὶ ψευδώνυμο) κ' ἀπὸ κάτω *πάλι* τὸ ψευδώνυμό του.

5.—Ἡ Διάπλασις διαβάζει τὰ κομμάτια ποὺ λαβαίνει *καθ'* ἑβδομάδα καί, στὴν Ἀλληλογραφία κάθε φύλλου, στὴ στήλη ποὺ ἐπιγράφεται «Διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.», ἀναφέρει τὰ *ἐγκρινόμενα μὲ αὔξοντα Ἀριθμὸ* Ἐγκρίσεως, ἀναφέρει καὶ τἀπορριπτόμενα καὶ λέει γιὰ ποιὸ λόγο τἀπορρίπτει. Τὰ ἐγκρινόμενα τὰ δημοσιεύει *μὲ τὴ σειρά τους.* Ἐπειδὴ ὅμως μιὰ Σελίδα πρέπει νὰ εἶναι ***ποικίλη***, γιὰ νὰ διαβάζεται πιὸ εὐχάριστα, (νὰ μὴν ἔχῃ δηλαδὴ ὅλο *ποιήματα*, ἢ ὅλο διηγήματα, ἢ ὅλο ἀστεῖα κτλ) ὅταν εἶναι στὴ σειρὰ δυὸ-τρία ὅμοια κομμάτια, ἢ Διάπλασις παίρνει τὸ *ἀρχαιότερο*, — *ἐκεῖνο* δηλαδὴ ποὺ ἔχει τὸ μικρότερο Ἀριθμὸ Ἐγκρίσεως,—κ' ἀφίνει τἄλλα γιὰ κατοπινὰ φύλλα. Ἐπίσης, ὅταν εἶναι στὴ σειρὰ *πολλὰ* ἐκτενῆ κομμάτια καὶ χρειάζεται γιὰ τὴ Σελίδα κ' ἕνα συντομότερο, ἢ Διάπλασις πηδᾷ μερικοὺς ἀριθμοὺς ὡς νὰ τὸ βρῇ. Γ' αὐτὸ στὴ Σελίδα τὰ κομμάτια δὲν μπαίνουν πάντα μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἔχουν ἐγκριθῆ, ἀλλὰ συχνὰ προηγεῖται ἕνας *μεγαλύτερος* ἀριθμὸς ἀπὸ ἕνα μικρότερο.

6.—Ὅταν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κομματιῶν ποὺ μποροῦν νὰ χωρέσουν στὰ φυλλάδια μιᾶς τριμηνίας, ἡ Διάπλασις δηλώνει ὅτι δὲν δέχεται ἄλλα γιὰ τὴν τριμηνία ἐκείνη κ' ἡ ἀποστολὴ σταματᾷ, ἕως νὰ δηλώσῃ πάλι ὅτι δέχεται γιὰ τὴν ἑπόμενη. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἀπὸ πρὶν πόσα ἀκριβῶς κομμάτια θὰ χωρέσουν,—γιατί, καθὼς εἴπαμε, ὁ χῶρος τῆς Σ.Σ.Σ. ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλά,—ἡ Διάπλασις ἐγκρίνει κατὰ προσέγγιση τὰ χρειαζόμενα καί, ἀπ' ὅσα τυχὸν περισσεύουν στὸ τέλος τῆς Τριμηνίας, διαλέγει μόνο τὰ καταλληλότερα, εἴτε γιὰ τὸ εἶδος τους εἴτε γιὰ τὴν ἔκταση. Τἄλλα,—λίγα πάντα,—μένουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὴ Ναυσικᾶ βλέπει τὴν κυρα-Μαρίνα ποὺ δὲν ἔχει διόλου δόντια παρὰ μερικὲς ρίζες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ λέει:

—Κοιτάξτε, παιδιά, τῆς κυρα-Μαρίνας τώρα ξεφυτρώνουν τὰ δόντια!

(Γεγονὸς) *Χρυσῆ Ἀκτὶς*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24 Μαρτίου 1924

25η Μαρτίου

ΕΝΑ ὡραῖο ἐπίγραμμα στὴν 25η Μαρτίου βρίσκω στὸ γράμμα τοῦ ***Μικροῦ Ἀθηναίου***. Δὲν μοῦ γράφει καὶ τὸν ποιητή, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τοῦ ζακυνθινοῦ Ἰωάννου Τσακασιάνου.

Ἡ *πρώτη* δίνει ἕνα Χριστό,
Ἡ *δεύτερη* μιὰ Ἑλλάδα,
Χαρὰ σ' ἐκείνους ποὺ θὰ ἰδοῦν
Τῆς *τρίτης* τὴ λαμπράδα!

Μιὰ *ἀπορία* τοῦ *Λευκοῦ Γλάρου*, ποὺ μοῦ τὴ στέλνει μάλιστα καὶ αὐστημένη: «Πῶς μερικοὶ μποροῦν νὰ γράφουν τόσο μεγάλες ἱστορίες, ποὺ πολλάκις πιάνουν 104 φυλλάδια, ὅπως τὸ *Χωρὶς Οἰκογένεια*, ἢ *Μυστηριώδης Νῆσος*, *Δεύτερη Πατρίδα* κτλ; 'Εγὼ γιὰ *νὰ γράψω μισὴ στήλη τῆς Διαπλάσεως*, εἶναι ζήτημα!» Τί νὰ ἐννοῇ ἄρα γε ὁ καλός μου φίλος; ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε, δὲν θὰ ἠνατεῖχε νὰ τὴ γράψῃ αὐτὸς τὴ μισὴ στήλη, ἢ ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ τοῦ τὴν ἐνέκρινα νὰ τὴ δημοσιεύσω; Μὲ ἄλλους λόγους ἐναντίον τίνος εἶναι τὸ παράπονο; Ἀς μοῦ λύσῃ κι' αὐτὸς ἐμένα αὐτὴν τὴν ἀπορία, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

Ὁ *Νίκος Πουλιόπουλος* ἦταν ἄρρωστος ἀπὸ γρίπη. Καὶ μόλις σηκώθηκε, ἀμέσως θυμήθηκε τὶ παρηγοριὰ τοῦ ἔδινα στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας του καί, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, μοῦ ἔκαμε ἕνα συνδρομητή. Καὶ τὸ καλὸ παιδί μοῦ γράφει: «Ἀλλὰ ὅ,τι κι' ἂν κάνω γιὰ τὴ Διάπλαση, ποτὲ δὲν θὰ τῆς ξαπλήρωσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦχει κάνει αὐτὴ σὲ δύο μόνο χρονάκια!»

Χαίρε πολύ, *Εὐπιλείδη*, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Συλλόγου σας «Τιτᾶνος». Ὅταν εἴσθε εἴκοσι μέλη ὡς τώρα, καὶ μάλιστα ὅλοι Διαπλασόπουλα καὶ μαθηταὶ τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου, μπορεῖται νὰ χαλάσετε *καὶ τὸν κόσμο*. Τὸ ξέρω ὅτι ὅλοι δὲν ἔχουν τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρο· ἀλλὰ φτάνουν καὶ λίγοι, ὅταν ἔχουν περισσό. Περιμένω λοιπὸν μεγάλα, τιτάνεια, ἀπὸ τὸν «Τιτάνα» σας.

Ὁ *Προμηθεὺς* μοῦ γράφει ὅτι σ' ἕνα μάθημα γυμναστικῆς, ὁ γυμναστής τους εἶδε κάποιον νὰ διαβάζῃ ἐν' ἀπατάλληλο περιοδικό, καὶ τὸν ἐμάλωσε, κ' εἶπε σ' ὅλους ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιάνουν στὰ χέρια τους τέτοια περιοδικά, ἀλλὰ νὰ διαλέγουν ἠθικὰ καὶ ὠφέλιμα. Κι' ὅταν ὁ *Προμηθεὺς* τοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸς παίρνει τὴ Διάπλαση, «μπράβο! ἐφώναξε ὁ καλὸς γυμναστής· αὐτὸ τὰ περιοδικὸ μάλιστα, εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ συνάμα τἀρχαιότερα τῆς Ἑλλάδος κι' ἐγώ, ὅταν ἤμουν μαθητής, αὐτὸ ἔπαιρνα». Κι' ἐσύστησε 'ς ὅλους νὰ παίρνουν Διάπλαση. Ἔτσι μετὰ τὸ μάθημα πολλοὶ ἐπλησίασαν τὸν *Προμηθέα* καὶ τοῦ ζήτησαν τὴ διεύθυνή μου γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν. «Κι' ἐγώ, λέει, μετὰ χαρᾶς τοὺς τὴν ἔδωσα». Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί θὰ βγῇ κι' ἀπ' αὐτό. Ἐγὼ ὁπωσδήποτε εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὸν *Προμηθέα* καὶ τὸν γυμναστή του.

Κ.' ἡ *Χαρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ* μοῦ γράφει κάτι ὡραῖο: Μιὰ μέρα, στὸ μάθημα τῆς συνθέσεως, ὅταν ὁ καθηγητής τους ἔδωσε τὸ θέμα, πολλοὶ ἀρχίσαν νὰ τοῦ κάνουν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, νὰ τοῦ ζητοῦν ὁδηγίες, νὰ τοῦ λένε πὼς δὲν μποροῦν νὰ τὸ γράψουν κτλ. Καὶ τότε κεῖνος τοὺς εἶπε: «Μὰ ἐγὼ βλέπω ὁπωσδήποτε τόσα ὡραῖα ποιήματα καὶ πεζά, καμωμένα ἀπὸ παιδιὰ 12—16 χρονῶν καὶ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ἀναπτύξετε ἕνα ὡρισμένο θέμα;» Πολὺ *διδακτικὸ* κι' αὐτό.— Οἱ Μικροὶ Σύλλογοι μπορεῖ νὰ λέγωνται καὶ Διαπλασιακοὶ καὶ Διαπλασικοί. Τὸ ἐπίθετο διφορεῖται. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ χαίρω ποὺ γίνατε καλά, καὶ σὺ κι' ἡ μαμμά σου.

Καὶ σένα, *Κισσέ*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα συγκινητικὰ γράψες στὸ γράμμα σου τῆς ἕης Δεκεμβρίου. Ἐπίσης καὶ τὴ μαμμά σου ποὺ ἔπεσε τὴν καλοσύνη νὰντιγράφῃ ἐκεῖνο τὸ διήγημα ἀφοῦ τῆς εἶπες πὼς ἦταν γιὰ μένα. Τὸ διάβασα. Καὶ δὲν εἶναι ζήτημα ὅτι ὁ *Ἰσπότης τῆς "Ὕδρας* ἀπ' αὐτὸ πῆρε τὴν ἰδέα τοῦ δικοῦ του. Ἔννοεῖς ὅμως ὅτι εἶναι ἄργὰ γιὰ νὰ γίνῃ περισσότερος λόγος γιὰ κομμάτι ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ 28 φύλλο τοῦ 1923. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ θυμηθῶ οὔτε ἂν εἶχε ἀπὸ κάτω τὴ λέξη «μίμηση» ἢ «διασκευή». Γιατὶ τὰ παλαιὰ χειρόγραφα δὲν τὰ κρατῶ.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες. Θερμὰ συλλυπητήρια.

Καὶ μένα, *Ἀλλιά*, ἀπὸ τὰ δυὸ ποιηματά σου πρωτότεια, καλύτερα μᾶρεσε ἡ «Θάλασσα». Ἔχει μιὰ ἰδέα κάπως πρωτότυπη. Τὸ ἄλλο εἶναι πιὸ κοινό. Ἀλλὰ καὶ τῶν δυὸ ἡ στιχουργία ἄτεχνη. Πρέπει νὰ γυμναστῇς ἀκόμα, νὰ γράφῃς πολλά, νὰ μάθῃς μέτρα, ὁμοιοκαταληξίες,—ὅλ' αὐτὰ μὰ τὴ γύμναση,—κι' ἴσως ὡς τοῦ χρόνου, θὰ μπορῇς νὰ μοῦ στέλλῃς ποιηματάκια σου καὶ γιὰ τὴ Σελίδα. Σοῦ συνιστῶ ἀκόμα καὶ τὴ συντομία. Νὰ τὰ κάνῃς πιὸ μικρά.

Σ' αὐτό, *Γριφοφτιάστη*, δὲν συμφωνῶ καθόλου. Πρέπει νὰπαντᾷ κανεὶς στὶς ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν κι' ὄχι στὶς ἀπαντήσεις τοῦ ἄλλου. Τί σχέση ἔχουν αὐτές; Ἀφοῦ πολλοὶ ἔχουν τὶς ἴδιες, στερεότυπες ἀπαντήσεις γιὰ ὅλους καὶ τὰ τετράδιά τους μοιάζουν σὰ δυὸ σταλες νερό. Ὥστε οὔτε αὐτὸ τὸ μεισνέκτημα δὲν παρουσιάζει ὁ νέας κανονισμὸς ἀνταλλαγῆς. Ἂν θέλῃ καὶ καλὰ νὰπαντήσῃ κανεὶς καὶ στὶς ἀπαντήσεις τοῦ ἄλλου, ἂς τοῦ ζητήσῃ ἀλληλογραφία, ἂς τὸ κάμῃ μὲ Μικρὴ Ἀγγελία. Μὰ εἶναι τόση ἀνάγκη;

Ἄ, ὀκτὼ λοιπὸν ἀδέλφια εἴσθε, *Χωλὲ Διάβολε*; Νὰ ζήσετε παιδιά μου! Φαντάζομαι τί θὰ γίνεται ποιός νὰ μὲ πρωτοπάρῃ, ἀφοῦ μοῦ λές ὅτι ἄλλα σᾶς ἔχω μαγεμένα. Πολλὰ χαρατσίματα στὸ μπαμπά, ποὺ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, τὸ ἴδιο μάγκαβ κι' αὐτὸς καὶ δὲν παύει νὰ σᾶς λέῃ γιὰ μένα.

Δυπῆθηκα πολύ, *Νάρκισσε*, γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν κατάσταση τῆς ὑγείας σου, ἐλπίζω ὅμως κι' ἐγώ, ἀφοῦ ἀπὸ τώρα εἶσαι καλύτερα, νὰ δυναμώσῃς τελείως στὴν ἐξοχή. Ὅσο γιὰ τὸ στρατιωτικό, νομίζω ὅτι ἄδικα ἀνησυχεῖς. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ σοῦ δώσουν ἀναβολή. Εὐχομαι στὸ ἑπόμενο γράμμα σου νὰ διαβάσω ὅλο εὐχάριστα.

Σούλα, Δώρα Ν. Ζαφειρίου, Ἐρημίτη, Μαῦρε Γάτε, Ὄνειρον τοῦ "Ἑλληνισμοῦ, Ὑψιπέτη Ἀετέ, ἡμητρα Κ. Βελλαλῆ, καλὴ ἀρχὴ λοιπόν! Πολὺ μ.ὀ ἄρεσαν τὰ πρῶτα σας γράμματα, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ τώρα περιμένω τὴ συνέχεια. Ἀλλὰ ἡ *Δώρα* κι' ἡ *Δήμητρα* πρέπει νὰ πάρουν καὶ ψευδώνυμα.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Διανγὴς Νοῦς, Θάλασσα, Σμύρνη* (δυό), *Ἄσπρη Καμέλια, Μασκαμόρ* (δυό). *Μικρὸς Κισσός, Γαλαξίας, Ἀφρισμένο Κῦμα, Πόλις τῶν Ὀνείρων, Ζιφήρης Παῖς, Πόθος τῶν Γραμμάτων, Αἱματοποτισμένη Δευτεριά, Ἀετιδεύς, καὶ Τσουκνιδούλα.*—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: *32. σ' Ἀναμνήσεις—Ἡ ψαρόβαρκα» τῆς Κομήσης τῶν Ἀχαρῶν.—33. «Ἡ τιμωρία πάντα ἔρχεται» τῆς Δοξασμένης Φουστανέλλας.—34. «Οἱ κῦβοι» τῆς Μίρκας.—35. «Ἀνάμεσα σάσπα λουλούδια» τοῦ Ἀγριόκρινου.—36. «Ἐπιθυμιὲς» τοῦ Ἀετιδέως.—37. «Ἡ Σιωπηλὴ Ἀκαδημία» τοῦ Ἀράτου.—38. «Οἱ τρεῖς ἅγιοι» τοῦ Ἀφρισμένου Κύματος.—39. «Ἀπὸ τὰ Φαιδρὰ» τοῦ Γαλαξία.—40. «Αὐτὸ Ἀνέκδοτα» τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Ἀστέος.—41. «Κασοῦ κόρασος κακὸν ὀδόν» τοῦ Φασουλῆ.—42. «Μεγάλη Παρασκευὴ» τοῦ Πουλιοῦ τῆς Καταγίδος.—43. «Ὁ Νάσος» τοῦ Ὀλέμπικ.—44. «Στὴ Λευκονόη» τοῦ Φουτουριστῆ.—45. «Χρόνια ἀξέχαστα» τοῦ Ἰδανισμοῦ.—46. «Γιατὶ ἐγὼ νοιώθω» τοῦ Ἀθάμαντος. 47. «Σὰν παραμύθι» τοῦ Ἀστεριοῦ τῆς Φυλῆς.*

Δήλωσις.—*Ἄλλα δὲν θὰ ἐγκριθοῦν, γιατὶ καὶ ἂν ἐγκρινόνταν, δὲν θᾶταν δυνατὸ νὰ δημοσιευθοῦν. Καὶ πάλι δηλώνω πὼς δὲν δέχομαι κομμάτια. Γιὰ ὅσα θὰ λάβω, ἔστω κι' ἂν ἐστάλησαν πρὶν ἀπὸ τὴ δήλωσή μου, δὲν θὰ κάνω λόγο. Μόνο θὰ σᾶς πῶ

δλους· τὰ φύλλα *δλων* τῶν συνδρομητῶν κάθε πόλεως, στέλνονται μαζί, σ' ἕνα δέμα') ***Παγκόσμιο Ὄνειρο*** (τί λές! τὰ Ταξίδια τοῦ Βαρώνου Μογχάουζεν εἶναι βιβλίο κλασσικό, παγκόσμιο· κι' ἀποτελεῖ μέρος τῆς «ἐγκυκλοπαιδείας» νὰ ξέρῃ κανεὶς τί λέει κι' αὐτό· ἀφίνω τὰ γέλια ποὺ κάνει καὶ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ ἔχει') ***Χ. Χρυσανθ.*** (ὁ Ὁδηγὸς διασκαφίζει λεπτομερῶς') ***Ἄρατον*** (σωστὰ ὅλ' αὐτά· ἀλλὰ τὸ δικαίωμα δφείσταται ἀκέραιο ὅσο ὑπάρχει χῶρος· ὅταν στέλλονται ὅμως—ἀπὸ δικαιούχους ἐπίσης—100 κομμάτια καλὰ γιὰ χῶρο 50 μόνο, τί θέλεις νὰ γίνεται;) ***Βόλγας*** (ἔχεις δίκιο· εἶχε γίνει λάθος· μὴν ἀνησυχῇς') ***Λαμπρὸν Ἥλιον*** (καὶ ἑλληνικὰ ΙΝΒΙ· εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῆς ἐπιγραφῆς «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων»') ***Στάμον Ι. Σύρον*** (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις') ***Ε. Γρίβαν*** (ὑπόλοιπον εἰς πίστωσιν Συλλόγου δρ. 22 80) Σ. Ι. Σ. (ἀρκετὰ καλό· ἀργότερα, ποὺ θὰ δέχωμαι πάλι, νὰ στεῖλῃς') ***Δοξασμένην Σπάρτην, Ἀθλητὴν Στησαγόρα*** κτλ. κτλ.

Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας, Υἱὸν τοῦ Ψηλορείτη, Διγενῆν Ἀκρίταν, Ἀπόλλωνα, Ζερμαίν, Πίστις-Πατρίς, Λαύραν, Κόκκινον Κρίνον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***23 Μαρτίου***, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκτὰ μέχρι 29 Μαΐου.

239. Λεξίγριφος.

Ἂν πάρῃς χέρια . . . ἑκατὸ
Κι' ἐμπρός μας τἀραδιάσῃς,
Πλῆθος ἡρώων μυθικὸ
Θὰ μᾶς παρουσιάσῃς.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

240. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι γράμμα,
Στὸ δεύτερο πατεῖς·
Κι' ἂν βρῇς τὸ σύνολό μου,
Σκύψε νερὸ νὰ πιῇς.

Δοξασμένη Φουστανέλλα

241. Στοιχειόγριφος

Γιὰ κεφάλι γράμμα βάζεις
Σὲ μεγάλο ποταμό
Κι' ἄξαφνα ἀκοῦς κοντά σου
Ἕνα κλάμα γοερό.

Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν

242. Στοιχειοτονόγριφος

Τὸν προφήτη, ξπκουστὸ
Ἀπ' τὴν Ἱερὰ Ἱστορία,
Μὲ μιὰν ἄλλη ὀρθογραφία
Κι' ἕναν ἄλλον τονισμό,
Κάνεις ποίημα λαμπρό!

Γεράσιμος Πουγαράπουλος

243. Κυβόλεξον Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Ἡ μικρὰ Μυκάλη εἶναι ἱστορική.
2.—Ἡ Ἡρὼ δυναμώνει ὁλοένα.
3.—Νὰ πάρωμε καὶ μῆλα;
4.—Ὁ ψαρὰς ψαρεύει.

(Αἱ τέσσαρες λέξεις τοῦ Κυβολέξου εὑρίσκονται ἀντεστραμμέναι εἰς τὰς ἀνωτέρω φράσεις.)

Δήμης Α. Καπετανάκης

244. Κρυπτογραφικὸν

123456782 = Χώρα ἑλληνική.
25272 = Πόλις ἀσιατική.
3872 = Κράτος ἀσιατικόν.
477682 = Ἀφῃρημένον.
5412 = Ταχυδρομικόν.
67612 = Μέρος τοῦ λόγου.
783283 = Πόλις γαλλική.
8367867 = Πόλις ἀσιατική.

Ἰωάννης Ἀν. Χονδρομάνης

245. Μαγικὴ Εἰκών

— Ἑλένη, Μαρία, νὰ τὸ μαζέψετε μὲ τάξη μῆν τὸ μπερδέψετε.
— Ποιό, μαμμά;
— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα.

Μιμόζα

246. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μάγισσαν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον Βασιλέα:

1, Στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος· 2, Θεὸς διπρόσωπος· 3, Ἀκρωτήριον ἑλληνικόν· 4, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς· 5, Μυθικὴ Βασίλισσα.

Ἄσπρη Καμέλια

247. Μικτὸν

σα—* - ωσ—κν—τ—μ—γλν—*

Πολεμιστὴς τῆς Πατρίδος

248. Γρῖφος

Ὀρδ'	ο ο	εἰς	
	ο ο	εἰς	εἰς ἦτορ
	ο ο ο ο	σθ'	
	ο ο	εἰς	εἰς ἦτορ
	ο ο	εἰς	

Ἀετὸς τῆς Γιωάνας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

249. Carré

F * * * * *	T	Ἄνω, ἔγκλημα. Κάτω, στοιχεῖον. Δεξιὰ χώρα τῆς Εὐρώπης. Ἀριστερὰ εἶδος ποιήματος.
*	*	
*	*	
*	*	
*	*	
E * * * * *	T	

Σμύρνη

250. Acrostiche

Les deuxièmes lettres des mots ci-dessus, forment une fleuve de la France historique: 1, Reine de la Grèce· 2, La Sainte Vierge· 3, Personnage du théâtre vulgaire· 4, Animal domestique· 5, Pape celébre.

Μαργαρίτα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48

643. Δορύλαιον (δόρυ, λέων.)—644. Λέρος-λάρος.—645. Δάβα-Ἔλβα, ἔλα. — 646. Ζωγράφος (ζῶ, γράφω, φῶς.)

647. ΣΕΛΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣ
Υ Α Δ
ΣΥΜ ΣΟΙ ΗΦΑ
Η Υ Ρ
ΒΕΛΟΣ ΝΑΥΣ ΙΚΑ

648. *Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ κέντρου κοχλιοειδῶς.) – 649. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (ἐλελεῦ, νεοσσός, ὅπλον, πέπλος, ὕπνος, λοξός, σύνολον.)—650. ΡΟΔΟΝ - ΕΠΑΝΩ (ΡΕα, Ὄπιον, Δανία, Ὄνομα, ΝΩς.)—651. Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί. — 652. *Ἐμίσησάν με δωρεάν.* (ἐμ εἰς εἰς αν, μεδ, ὥραι, ἄν.) - 653. Le lendemain.—654. Poincare (point, carré.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—484)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Βραβεύθησαν: *Θανέλης* ('Αδελφούλα μου), *Νεμέσης* (Μυστηριώδης Νῆσος), Ἔπαινος: *Σενηεμένος, Πᾶν ὁ Ὀρεσίβιος, Διογῆς Νοῦς, Εὐφυὴς Ἱππότης, Τιμάρας.* Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

ΜΙΜΗΣ ΜΗΤΖΑΝΗΣ

(ΚΔ'—485)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Θέμα κατ' ἐκλογήν. Προθεσμία τρίμηνος· Βραβεῖα: Α') Quo vadis, Β') ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΓΟΣ, Γ') ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΕΓΝΟΙΑΣ, Δ') ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ. Σὲ κάθε ἐπαινούμενο μιὰ δέσμη Μ. Μυστικῶν. Στείλατε στὸν Ἀντώνιον Κανέλλην (διὰ Μ. Σ.) ὁδὸς Ἀλκαμένους 58, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—486)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΑΦΕΛΗΣ ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ, ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΩΝ, ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ, ΙΑΑΝΙΣΜΕ, ΜΕΜΦΙΣ, ΦΙΟΡΗ ΛΕΒΑΝΤΕ, ΜΙΔΒΟΔΟΠΑΙΔΟ, τιμὴ τῆς θὰ ἐθεωροῦσα ἡ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ἂν λαβαίνατε μέρος στὸ διαγωνισμό της.

(ΚΔ'—487)

Εἰσερχομένη στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας. Βρέστε μ' εἶμαι ἡ:

ΣΟΥΛΑ

(ΚΔ'—488)

Ἐλπίζουσα *Νεότης*, πρόσεχε νὰ μὴ τὴν πάθῃς.

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

(ΚΔ'—489)

Μπερμαντάκο, ἐγὼ ρωτῶ «γιατί ἡ διακοπὴ αὐτή». Ἔμπρός, περιμένω· σειρά σου εἶναι.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

(ΚΔ'—490)

Ἡλιοτρόπιον, Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, Μάγισσα, Ρακαμβόλ, Παγκόσμιο Ὄνειρο, Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; Δ)σις: (ΚΓ'—1552)

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

Γκαῖμον, Διαβολόκαιδο, ἀλληλογραφοῦμε; Ἂν ναί, δηλώσατε Δ)σιν. Μακεδονοπούλα, Τρελλὸ Ναυτόπουλο καὶ Σία, περιμένετε τσουκνίδισμα.

ΤΣΟΥΚΝΙΔΟΥΛΑ

(ΚΔ'—492)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. καὶ c. p. Δ)σις: Κ. Μαλαματίνα (διὰ Νίξιρο) Ἀλεξανδρούπολις.

ΑΘΩΣ

(ΚΔ'—493)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω c. p. μὲ Δεσποινίδας, ἀπ' εὐθείας. Δ)σις: Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου, p. r. Μαργαρίτιον (Ἠπείρου). Πονεμένο Χαμόγελο, ἀλληλογραφοῦμε;

Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου

(ΚΔ'—494)

Ἀνθισμένη Λεμονιά, Ἄνθος τῆς Ἀγάπης, ἀλληλογραφοῦμε μέσον Διαπλάσεως;

Φιλόσοφος

(ΚΔ'—495)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

Πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Ταϋγέτου:
Ποῦ θαυμάζει καὶ μιμεῖται
Ἀρχιμήδη τὸν ἐρανό,
Ἐνῶ ἄλλο τι δὲν εἶναι
Παρὰ κούτσουρο σωστό.

Βάζεις ἕνα στοιχηματάκι πὼς σὲ ξέρουμε;

(ΚΔ'—496)

Πρὸς τὸν Σύλλογο «Συναδέλφωση»

Κάθε φορὰ ποὺ σᾶς στέλνουν καμμιὰ ἀγγελία κάνετε συνεδρίαση στὸ σπίτι τοῦ κ. Μ... καὶ διορθώνετε τὸ κατοστάτικό σας; Ἂν ὁ σκοπός σας δὲν εἶναι ν' ἀνακαλύπτετε ψευδώνυμα, ὁ δικός μας εἶναι ν' ἀνακαλύπτουμε. Καὶ γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἐκτελοῦμε τοὺς σκοποὺς μας ἰδοὺ· Ζαχαίος—Παπαγεωργίου, Βάτος—Γ. Μάσχας, Σάτυρος—Η. Μάσχας, Ἀφαντὴς Ἥρως—Σαμαρίδης, Χαρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ—Κατσώνης. Ἔ, πῶς πᾶς φαίνεται, ἐκτελοῦμε καλὰ τοὺς σκοπούς μας;

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

(ΚΔ'—497)

Πεταλούδα, δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μέσον τῆς Διαπλάσεως.—ΛΙΝΕΤΤΑ

(ΚΔ'—497)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

Διόρθωσις Παραράματος: Εἰς τὴν ἀγγελίαν (ΚΔ'—332) ἐγράφη «Υἱὸς τοῦ Τσϋγέτου» ἀντὶ «Ταϋγέτος»= Ἀντωνόπουλος.

(ΚΔ'—499)

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Πρόεδρος: *Σενανέζχ*, Γραμματεύς: *Δεξμούνδη*, Ταμίας: *Φαίζηστ.*

Α' Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀγράφων) Βραβεῖα τρία: Α') 7ος τόμος Διαπλάσεως Α' Περιόδου, Β') Ἰσαβέλλα, Γ') Κακὸς Δρόμος.

Σμύρνη, Χείμαρρε, Σεμίραμις, Σαντοῦσα, Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Ἀζῶρ, Μπεριμπαντάκο, Ἀήττητος Ἑλλάς, ἐμπρὸς ὅλοι στὸ διαγωνισμό μας. Δ)σις: Ἐμμανουὴλ Βαράνην, Τσιμισκῆ 11, Θεσσαλονίκην.

(ΚΔ'—500)

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ, τί γίνεσαι; Ξεχάστηκα;

ΚΑΘΩΣ

(ΚΔ'—501)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, ἀλληλογραφοῦμε μέσω Διαπλάσεως;

ΛΥΡΑΝΤΖΗΣ

(ΚΔ'—502)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ τὰ Διαπλασόκοσμα.

Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως

(ΚΔ'—503)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «TITAN»

Διαπλασόπουλα, λάβετε ὅλοι μέρος εἰς τὸν πρῶτο διαγωνισμὸ τοῦ «Τιτᾶνος» (ΚΔ'—311).

Σημείωσις: Ὁ ἀνωτέρω διαγωνισμὸς παρατείνεται ἕνα μῆνα ἀκόμη.

(ΚΔ'—504)

ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

Διαπλασόπουλα, θὰ σᾶς διηγηθῶ, μιὰ ὡραία ἱστορία: Οἱ μπεμπέδες τῆς «Συναδέλφωσης θέλησαν ν' ἀνακαλύψουν τοὺς Γίγαντας «Τιτάνες» καὶ ἔστειλαν ἕνα μικρὸ γ.' ἀνιχνευτή. Ἀλλ' οἱ γίγαντες Τιτάνες, τὸ μυρίσθηκαν εὐθύς, κι' ἐκεῖ ποῦ κατεσκόπευε, τὸν τσάκωσαν ἀπ' ὁ' αὐτί. Καὶ τότε τί νομίζετε;... Ὁ δόλιος προφασίστηκε ὅτι γύρευε τὸ σπίτι τοῦ φίλου του Δ...

Τὸ πάθημά του αὐτό, ἂς τοὺς γίνῃ μάθημα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

Ἡ Γραῖα τῶν TITANON

(ΚΔ'—505)

Χολέρα, ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶς, σὲ μᾶς δὲν περνᾶνε. Ὅ,τι ἀνακαλύπτει ὁ «Τιτάν», τὸ ἀνακαλύπτει μὲ τὴν ἀξίαν του.

TITAN

(ΚΔ'—506)

Εἰσερχόμενος μὲ τὴν κακομοιριάν μου εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας, προπάντως τὰ μέλη τοῦ «Τιτάνος» καὶ ὅλους τοὺν Ἀλεξανδρινούς. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ μεγάλα Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. Δ)σις: Β. Ρ. 436 pour «Titan» (διὰ Ἕρμον Κόσμον) Alexandrie (Egypte).

ΕΡΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(ΚΔ'—507)

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ μεγάλα Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. Δ)σις: Β. Ρ. 436 pour «Titan» (διὰ Ἄρπ-Ἀσλάν). Alexandrie (Egypte).

ΑΡΠ-ΑΣΛΑΝ

(ΚΔ'—508)

Βασίλισσα τοῦ *Σαββᾶ*, σὲ ψηφίσαμε. Λάβετε μέρος στὸν Διαγωνισμό μας (ΚΔ'—311).

«TITAN»

(ΚΔ'—509)

Ἱδρύθη σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα "ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ,,. Πρόεδρος: *Πόδος τῶν Γραμμάτων*, Ἀντιπρόεδρος: *Κ. Χατζημάρκου.* Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: Χρύσα Ἀφεντάκη, Πρόκλου 6, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—510)

ΘΕΟΛΑΤΡΙΣ, ἔχε λίγη ὑπομονή.—Κόκκινε Κρῖνε, αἱ ἀνακαλύψεις σου εἶναι γιὰ τὸ κάρρο τοῦ σκουκιδιάρη!—Ὑπνιάρα, καλὰ ξυπνητούρια!!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—511)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΛΑΞ-ΠΥΞ»

Διαγωνισμὸς Κάρτ-ποστάλ, Μ. Μυστικῶν, Διηγήματος. Συμμετοχὴ δίδραχμη. Βραβεῖα 6. Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: Ἑλένην Κοκοροκούλου, Λάμπρου Φωτιάδου 10, Ἀθήνας.

Πρόεδρος: *Ἐρείπια Σμύρνης*

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 3